

Giới thiệu Biệt Thự Ma Ám

Dưới một khe vực sâu có một chàng trai đang chồm người nắm lấy chiếc nôi có một em bé và tay kia thì nắm lấy cô gái bé hơn anh một chút.

- Anh hãy thả em ra đi!

- Im ngay!!

Phía sau là một tên côn đồ đang giữ tay một người phụ nữ và hình như đó chính là mẹ của đứa trẻ đang nằm ở chiếc nôi kia.

- Xin em hãy cứu lấy con chị, hôm nay chính là ngày thôi nôi của nó.

Tên con đồ nắm lấy tóc cô và cất tiếng cười vang:

- Ha ha, mà chỉ có quyền lựa chọn một hoặc hai.

- Anh hãy thả em ra, em sẽ không sao hết.

Anh hét lên: Em hãy im đi, nếu như rơi xuống thì chỉ còn có đường chết thôi.

- Làm ơn hãy cứu lấy đứa nhỏ, nó không có tội.

Nhưng khi cô vừa dứt lời thì người đàn bà kia liền nói:

-Mày im đi con khốn, tao không mượn mày lo cho con tao

Nghe vậy, cô gái kia liền đưa mắt liếc lên trên như đang tức giận cô gái mới phát ngôn lúc nãy

Tên kia cười khi thêm một cái nữa, đá mạnh một viên đá lại chỗ tay anh thanh niên đang cầm nôi và thế là... nó rơi xuống

-KHÔNG~~~~~

Người kia thấy vậy vội tung tay ra khỏi tên côn đồ, tên đó liền nạt nộ cô nhưng khi cô quay lại, lộ lên ánh mắt căm thù tức giận. Tên đó nhìn mà thấy sợ hãi và sau đó kêu đồng bọn bỏ chạy. Sau khi họ chạy đi, anh thanh niên kéo cô gái lên. Cô ấy liền ôm lấy cậu ấy một cái rồi buông ra nhìn người phụ nữ mất con kia. Cô ta chạy lại vực sau la lớn

- Con ơi, trả lời mẹ đi con à

Và người ấy khóc thét lên đau đớn. Anh kia thấy vậy lại gần

- Chị... -Mày cầm miệng chị tao, vì nó mà mày bỏ rơi con tao à, tao nguyện rửa hai đứa bay đời đời sống không yên thân

Nói rồi cô ấy chạy đi sâu vào trong rừng. Còn hai người này, chỉ biết nhìn bằng ánh mắt bất lực

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu nhân vật và đón chào thành viên mới

Hai cha con xuống xe, đứng trước căn biệt thự to lớn giữa làng

-Một năm rồi, không biết chị ấy còn giận con không??- Người con nói

-Không có đây con, chị con hiền lắm nên đừng lo và lại con sẽ ở lại đây đến khi tốt nghiệp mà đến lúc đó tạ lỗi cũng được- Người cha vỗ vai nói

Hai cha con xách vali vào nhà

Giới thiệu đôi chút về nhân vật (Lưu ý tên của Việt Nam)

-Loan: một cô gái vốn dĩ rất vui tính nhưng kể từ khi mẹ mất, cô trầm tính hẳn. Sau một tai nạn không may hồi nhỏ, lúc đó cô sắp chết nhưng thật kì diệu

cô đã sống sót. Sau lần đó, cô có khả năng nhìn thấy các vong linh và còn có trí thông minh khác người-- Vẫn còn nhiều tính cách chưa được khám phá

-Ngọc: Bạn thân của Loan, cũng rất vui tính, rụt rè, hay khóc, trẻ con và đặc biệt rã sợ MA

-Minh: người yêu của Ngọc vì vậy nên tạo thành ra một nhóm bạn ba người, tính tình gan dạ nhưng rất dịu dàng với con gái. Không sợ ma nhưng vì chơi với Loan và Ngọc nên cũng hơi bị nhiễm một tí

Trong lớp, mọi người đang nháo nhào nói chuyện với nhau. Đây là một đại học to tiếng trong nước và cái lớp nhiều chuyện này là lớp duy nhất trong trường đạt ngành thám tử. Họ vẫn đang nói chuyện vui vẻ với nhau thì một người con gái từ bên ngoài chạy vào hô lớn

-Cả lớp im lặng- Người đó hô to, không gian im ắng hẳn- Hôm nay lớp chúng ta có biến, có một học sinh mới sẽ chuyển vào đây đó

-What!!!!- Mọi người ngạc nhiên há mồm

-Cái lớp này... mà cũng có người chuyển vào à

-Ngộ ghê

-Bất ngờ thiệt

-Chắc cũng xinh trai, đẹp gái như lớp ta thôi- Một người hất tóc nói đùa

-Không biết cậu ấy như thế nào nhi

-Là nam hay nữ vậy Hoa

(Hoa: Mang biệt danh là nữ hoàng bà tám, không có chuyện gì trong trường mà Hoa không biết cả. Nhà giàu nhất thành phố. Vui tính cực nhưng chỉ là hơi nhiều chuyện chút) Hoa về chỗ ngồi. Thế là mọi người trong lớp có vấn đề để bàn luận. Họ nói được một lúc thì thầy giáo bước vào. Thầy vào với gương mặt bình thường. Ngồi xuống bàn? Thầy dở tài liệu ra. Cả lớp thấy vậy nhú mồm nhìn thầy ấy rồi lại nhìn ra cửa ra vào của lớp rồi lại nhìn thầy và nhìn ra cửa. Thấy lớp như vậy thầy ngược lên hỏi

-Lớp ta hôm nay bị gì vậy?? Uống lộn thuốc à

Nghe vậy lớp nhú mồm mà nói lại

-Thầy mới uống lộn thuốc đấy

Nghe vậy thầy ấy đơ mặt rồi lại cười khi

-Aha, đùa vậy thôi, cái lớp này...

-Hehe

-Em vào đi

Một người con trai khôi ngô tuấn tú bước vào. Cao to đáng chuẩn nhưng da lại trắng lạ thường. Người đó cúi chào lớp

-Chào mọi người, mong giúp đỡ ạ

-Em ấy là người Việt Nam nhưng lại sinh sống ở Nhật từ nhỏ. Các em phải nhớ giúp bạn đấy. À... chỗ Loan còn trống, hay em lại đó ngồi đi. Bảo-Hoàng Nhật Bảo nhé

Bảo đi xuống chỗ Loan ngồi. Anh cảm nhận được không khí lạnh lùng đang bao quanh. Sau khi ổn định chỗ ngồi, thầy ấy bắt đầu dạy. Buổi học đó chẳng có gì là nổi bật cả. Lúc về, thấy Bảo đi một mình Minh liền đi lại khoác vai

-Ê Bảo, đi với tụi này không

Không chờ Bảo trả lời, Minh với khuôn mặt vui vẻ dắt Bảo lại

-Nào làm quen với bạn mới- Minh nói

-À, chào cậu, mình tên là Ngọc

Bảo gật đầu rồi nhìn qua Loan

-Loan

"Sao anh lúng túng vậy???" Thế là cả bốn người dắt nhau ra công viên chơi. Ngọc đi với Loan cứ chỉ đông chỉ tây, lâu lâu mới thấy Loan mở miệng cười. Còn anh và Minh thì đi chung

-Ngọc là bạn gái cậu à

-Đúng rồi

-Đẹp đôi nhỉ

-Cảm ơn

Đột nhiên Ngọc nhột miệng hỏi

-Mà Bảo ơi, nếu cậu nói cậu mới chuyển đến đây hồi sáng thì nhà cậu ở đâu??

-À... căn biệt thự trên đồi

Nghe đến đây, cả ba cặp mắt đều hướng về Bảo

-Sao vậy??

-Sao lại không thuê trọ hay nhà gì đó mà lại vào đó ở- Loan hỏi

-Đó là nhà chị mình mà, không sao đâu

Tuy vậy như ánh mắt của Loan vẫn cứ sao sao í, cô cảm thấy sắp có chuyện không hay xảy ra rồi. Cả bọn tản ra về, khi tách nhau ra, Loan nói với Bảo một câu

-Hãy cẩn thận, nó không đơn giản đâu

Sau đó cả bọn tách nhau ra về

Nếu muốn biết đêm nay Bảo sẽ xảy ra chuyện gì thì chờ xem chap sau nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mộng đêm

Bảo mới về đến nhà đã nghe mùi thức ăn bay khắp nơi. Anh vội vào bếp xem thử thì thấy ba mình đang hi hục

-Ba con hôm nay nấu ăn à

-Chớ giờ mày nghĩ xem ba mày không nấu thì ai nấu đây??

Người ba dọn ra hết lên bàn

-Ahi, ba con giỏi quá, hơn cả mẹ... con... xin lỗi

Không gian im ắng hẳn. Chợt ba anh lên tiếng phá tan bầu không khí

-Thôi ăn cơm, nhắc lại chuyện cũ làm gì

Hai người ngồi lại ăn với nhau, nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Sau khi ăn xong

-Lên phòng học bài, cứ để cho ba mày xếp cho

Nghe vậy Bảo dạ dạ rồi lên phòng. Nhưng anh chả học bài mà thẳng cẳng ngủ luôn. Nhưng đến 2-3h sáng thì anh bất ngờ bật dậy. Cô ngủ lại mà không được. Anh nghĩ chắc là do lạ chỗ. Nghĩ là ba mình cũng vậy nên anh đi sang. Anh bước chậm rãi không gây tiếng động. Vào phòng mở cửa ra thì thấy ông đã say giấc. Anh liền nhẹ nhàng đóng cửa và về phòng. Nhưng khi cánh cửa mới khép lại thì văng vẳng bên tai anh giọng nói ai đó

-Mày còn dám đến đây à???

Tiếng nói đó không bình thường, vừa lên tiếng đã khiến Bảo lạnh sống lưng. Anh giật mình quay lại rồi sau đó lại nghĩ là mình đang mơ. Gạt qua, anh về phòng. Về đến, anh thấy cửa phòng mình mở toan. Anh liền chạy nhanh lại

-Minh... mình đã khóa rồi mà

Anh mở cửa bước vào thì thấy từ quần áo và cửa sổ mở toan, trong nhà bệ sinh thì nghe như có ai đang xối nước. Anh chậm rãi bước lại để xem tên trộm nào mà lại làm gì trong nhà vệ sinh. Đứng cửa, anh thò đầu mình vào nhìn. Kì lạ, chẳng có động tĩnh gì cả, không gian bỗng nhiên yên ắng đến lạ thường. Không suy nghĩ nữa, anh xoay người quay lại hướng giường của mình nhưng lại thấy có cái gì đó ở ngay gầm cửa sổ

-Ai vậy??

Anh lên tiếng, nó liền ra khỏi cửa sổ biến mất tăm. Bảo chạy lại nhìn một chút rồi đóng cửa sổ lại. Lên giường nhắm mắt ngủ ngay lập tức. Anh bật nhạc lên để hui hui dễ ngủ nhưng khi mắt anh gần chạm xuống thì anh thấy có cái bóng đứng gần cửa ra vào phòng anh. Anh không bận tâm đưa mắt chỗ khác nhưng không được và cả thân thể anh cũng vậy, anh dường như không tự chủ được mình nữa. Mắt anh vẫn cứ hướng về nó. Rồi bỗng nhiên nó biến mất, rồi xuất hiện ngay trước mặt anh. Miệng nó há to hết mức nhưng không nhìn thấy răng. Hai hốc mắt nó trống rỗng bà đặc biệt người nó ước sững đứng cả rêu trên người. Phù... anh giật mình tỉnh giấc

-Là giấc mơ sao???

Anh ôm đầu thì lại nhìn thấy có một chút màu xanh rêu trên ga giường trắng toát của anh

-Không.. không phải mơ

Anh lắc đầu, vào chuẩn bị rồi xuống nhà. Anh lại thấy ba mình đang nấu ăn

-Con ba hôm nay tự động dậy nhỉ

-Bây giờ phải đi học rồi, không lẽ lại để ba lừa dậy như lừa heo

-Á haha, con được đấy. Thôi... ăn nhanh cho ba còn đến công ty

Bảo cầm cúi ăn... nhưng lại ngược đầu lên hỏi thêm một câu

-Ba à... hỏi tôi... ba ngủ có ngon không???

-Thăng ranh, biết lo lắng cho ba nó tôi à. Có, ngon lắm, ba ngủ một giấc tới sáng luôn í

Ăn xong, Bảo để cho ba mình dọn dẹp và đi học

Đang đi thì thấy Ngọc và Minh đang đứng trước nhà ai đó

-Chào buổi sáng hai cậu- Bảo nói

-Chào buổi sáng

-Các cậu đang đứng trước nhà ai vậy??

-Nhà Loan- Ngọc nói

Dứt câu, Loan từ trong nhà bước ra thì thấy Bảo. Cô nhìn anh một lúc rồi đưa tay lên chạm vào vai áo. Thì ra là có một chút rêu. Anh nhìn Loan mà chẳng biết là Loan đang làm gì. Đành phải đợi đến trường. Trên trường, Bảo ôn lại bài với gương mặt ngáy ngủ. Loan thấy vậy bên cạnh liền hỏi

-Tôi qua đã cây ra chuyện gì đúng không???

Bảo giật mình quay lại

-Sao... sao cậu biết

-Mặt cậu rất xanh xao, mặt ngáy ngủ nữa nên...

-Minh hiểu rồi đợi đến giờ ra chơi mình sẽ nói

Giờ ra chơi đến, cả bốn ra ghế ngồi. Ngọc và Minh thì nói chuyện riêng với nhau

-Cậu kể đi

Bảo kể lại chuyện tối đó, Loan ngẫm nghĩ lại một chút thì nói

-Có lẽ cậu đã bị bóng đè rồi đó

-Nhưng... người mình gặp lúc tối là ai??

Nói đến đây, Loan có chút nghẹn ngào. Có bấy đầu nói

-Trước đây có một người phụ nữ đã tự rạch tay mình và ngâm mình vào bồn tắm. Đến khi phát hiện xác chị ấy thì nó đã đóng rêu rồi. Mọi người trong làng thấy vậy thì... đưa đi hỏa táng. Hài cốt vẫn còn trong đó, điều an toàn nhất cho cậu là không được động vào nó

Nói xong, Loan đứng dậy đi thẳng vào nhà vệ sinh không quay đầu lại. Minh và Ngọc đã nghe mọi chuyện, thấy Loan bỏ đi cô lo lắng chạy theo

-Cậu ở lại với Bảo nha

Ngọc chạy đi

-Cậu ấy... sao vậy???

-Người mà cậu ấy mới nói đến... là người mà cậu ấy yêu thương nhất trong làng này mẹ cậu ấy âu sầu vì một tai nạn giao thông. Không lâu sau thì ba cậu ấy cưới người mới. Người cậu ấy nói đến có hoàn cảnh giống mẹ cậu ấy lắm, chồng bỏ đi theo người khác. Nên... Vào cái ngày hay tin người ấy mất, Loan suy sụp lắm. Nhưng coa một điều kì lạ, không ai thấy con chị ấy đâu cả. Mọi người trong làng cho rằng là người bố đã bỗng dưng đưa bé đi

-Không phải đâu- Bảo cúi đầu nói

-Hả!!!!?? Cậu nói sao???

-À ừm không có gì đâu

Phía Loan, trong nhà vệ sinh cô đang ôm Ngọc mà khóc

-Thôi đi Loan, chuyện qua lâu rồi mà

-Minh... nhớ chị ấy

Ngọc không biết làm gì thêm ngoài việc vỗ lưng Loan

-Nín đi, có lẽ cậu ấy đang đợi cậu quay về để xin lỗi đó

-Cậu ấy không biết chuyện, không cần phải xin lỗi. Về lớp thôi

Hai người về lớp và bất ngờ là Hai họ đã ở trong đó rồi. Loan không nhìn ai lặng lẽ về chỗ ngồi. Bảo định lên tiếng xin lỗi

-Ồ... cho mình...

Đột nhiên một mảnh giấy nhỏ từ bên ngoài bay vào. Loan liền chụp lấy. Cô nhìn vào tờ giấy, là một mật thư. Cô lấy gay chùi vào vết trên giấy

-Máu???

Còn có một kí hiệu nhỏ ở dưới, mà kí hiệu này chỉ có người trong lớp này mới biết mà thôi. Cảm nhận điều chẳng lành, Loan kiểm tra số lớp lại lần nữa rồi đứng dậy nói lớn

-Không hay rồi mọi người, xảy ra chuyện rồi

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cứu người

Loan đứng dậy

-Nguy rồi mọi người

Tất cả bọn họ quay lại hướng về Loan

-What!!?? Có chuyện gì?- Một người trong lớp nói

Loan

nhú mảy đi lên bảng viết những kí hiệu trong giấy ra. Mọi người trong lớp thấy vậy liền lấy một mảnh giấy trắng ra giải những kí hiệu đó

-"Cứu với, dưới hầm" Là sao??

-Dưới hầm?? Hầm gì??

-Hầm xe hay hầm cầu (Cấm nghĩ bậy. Là hầm cầu xe)

Mọi người thay nhau nói

-Nhưng cậu nói nguy... là sao

-Nhìn xem- Loan giơ tờ giấy ra có kí hiệu dưới gốc giấy- Là kí hiệu yêu thích của Thương đó

Mọi người nhận ra ngay chỉ có Bảo là chả hiểu gì. Mọi người bắt đầu hoang mang. Lúc này thì thầy giáo bước vào

-Loan

Loan quay lại nhìn thầy mình với gương mặt lo lắng

-Sao vậy?? Có chuyện gì

Loan nhẹ nhàng đưa tờ giấy ra cho thầy mình. Thầy ấy nhìn và cũng bắt đầu lo lắng

-Vào giờ học rồi giờ làm sao đây hả thầy nếu lớp vắng quá thì

-Im lặng nào để thầy xem... Lớp chúng ta có 20 người mà đứng không, bây giờ tách ra 10/10 nhé. Chúng ta sẽ làm như thế này. 10 người sẽ pử trong lớp và 10 người chia ra 5/5 nhá. 5 vào hầm cầu và 5 vào hầm xe của các công ty. Mảnh giấy này để có thể bay đến đây không phải là dễ nên có lẽ Thương chỉ ở gần đây thôi. Bây giờ thầy sẽ chia nhóm nhé

Thầy chia xong thì họ chia nhau ra hành động. Họ không dám đi một cách công khai nên chỉ đi qua đường cửa sổ sau đó lên ra ngoài như những đứa cúp tiết. Họ ra được khỏi trường và bắt đầu chia ra đi tìm 5 người đầu tiên đến hầm xe ở công ty gần nhất mà tìm. Họ lên vào chỗ phòng bảo vệ sau đó cúi xuống mà đi vào

-Các em kia

Đi cứ như ngựa đạp,thế là bị phát hiện

-Các em giờ này không ở trường mà sao lại ở đây??

5 đứa tụi nó im lặng. Được một kúc thì Ngọc bước lên nói

-Bác bập vệ à giúp bọn cháu với, chuyện là như thế này....

Bốn đứa còn lại hơi lo lắng cho Ngọc vì ông bác này nhìn có xé rất hung dữ. Có khi ông bắt cả bọn vào nhà giam cũng nên nào ngờ

-Vậy sao?? Nhanh nhanh đi ta sẽ chỉ cho

Bác bảo vệ khần trương đến mở cửa còn vốn đứa này, miệng O mồm A. Ngọc quay lại

-Chuyện gì vậy

-Làm sao mà cậu khuyên được ông ấy vậy

-Suyt

Ngọc đưa tay lên miệng như chỉ ý im lặng rồi nháy mắt với họ một cái. Họ quay đi vào bên trong và bắt đầu theo sau bác bảo vệ mà tìm kiếm

Phía đội của Loan

-Chúng ta nên làm gì bây giờ, nếu là hầm thì chỗ này làm gì có chỗ nào để giấu... một con người chứ- Một người nói

-Có- Loan lên tiếng

Nói rồi Loan dùng tay gõ gõ vào tường. Mọi người nhìn cũng hiểu nên làm theo. Đến một chỗ, một người trong lớp gõ ngay đó nhiều lần. Để nghe rõ hơn, người đó áp tai sát tường mới nghe rõ liền vội vàng gọi Loan

-Loan à, chỗ này

Loan nghe vậy liền chạy lại và thử lần nữa. Thì nghe bên trong có tiếng ú ớ. Không suy nghĩ, Loan lấy một thanh sắt gần đó định đập mạnh vào tường nhưng lại thôi. Cô chỉ đâm nhẹ. Nó nứt ra, mảnh tường khá mỏng. Loan cô đập ra một vòng rồi nhẹ nhàng lấy ra hiện lên hình ảnh một cô gái người lấm lem bụi bẩn trên người. Một cô gái đang khóc

-Thương

Loan chồm người vào, Thương đang bị trói lại bởi một sợi dây gai. Loan lấy một con dao nhỏ trong người mình ra cắt nó rồi đến chân sau đó tháo bịt mắt bịt miệng. Thương mở mắt thấy Loan trước mặt liền ôm chặt lấy

-Huhu mình sợ

-Im lặng nào, sao cậu lại ở đây

-Các cô cậu kia, giờ này không họ mà sao lại ở đây hả- Một chú cảnh sát lên tiếng nạt nộ

Loan quay lại, người đó nhận ra Loan ngay

-Ồ... sao cháu lại ở đây, Loan??

Chú cảnh sát ấy nhìn Thương thấy lấm lem bùn đất rồi nhìn lại chỗ góc tường bị đục

-Con mới ở trong đó à- Ám chỉ Thương

-Hắn là một tên bệnh hoạn, hắn là người đã nhốt con trong đó- Thương nói như ám ảnh

Thương ngược nhìn lên thì một hình ảnh lọt vào mắt cô. Cô hô lớn

-Hắn! Là hắn

Mọi người đưa ánh mắt về hướng Thương chỉ. Một người đàn ông trong tay đang xách túi thức ăn. Hắn nhìn lên thì thấy có nhiều người đang đứng đó. Hắn không do dự bỏ túi thức ăn xuống và chạy. Không thể thoát, một người trong nhóm nhảy tới tóm lấy hắn. Mọi người chạy ào lại. Chú cảnh sát tóm lấy hắn

-Thì ra là cậu, người bị sở cảnh sát tôi truy nã lâu nay. Mong cậu hãy an nghỉ trong nhà giam nhé

Chú cảnh sát tóm

lấy hắn quay lại cảm ơn tụi nhóm Loan rồi đi về

-Yên tâm rồi về lớp thôi

Cả bọn định quay về lớp Thương cứ đứng ừ ngay đó

-Thương sao vậy??

-Bộ các cậu định để mình đến lớp với bộ dạng này à

Chết cha quên mất, Thương phải về thay đồ. Nói rồi cả bọn đưa Thương về nhà thay đồ rồi đưa đến trường. Lần này họ không đi lên nữa mà đi hẳn vào cửa chính. Vào trong lớp thì có một tá người đã hỏi

-Thương... cậu có sao không hả

Thương cười vui vẻ vì mọi người trong lớp Thương mình như vậy. Cô gạt đi sự sợ hãi trong lòng và bắt đầu kể lại mọi sự việc

-Lúc đó khoảng một hai giờ sáng, các cậu biết mình hay dậy sớm đi tập thể dục mà đứng không, nhưng vì đường vắng quá nên mình hơi sợ một chút và cố đi thật nhanh. Lúc đó mình gặp được anh ta, anh ta nhìn mặt thánh thiện lắm luôn. Vì cũng sợ mình theo anh ấy về nhà. Nhưng đến đoạn đường đó thì anh ấy đánh ngất mình đi và... mình không biết anh ấy đã làm bằng cách nào nữa. Lúc đó mình không còn muốn thờ nữa rồi may mà có Loan cứu giúp. Và mình đã làm ra tờ giấy đó nhưng chưa hoàn thành thì bị anh ấy lấy vắng đi nhưng thật may mắn khi nó bay tới chỗ của Loan

Reng... điện thoại Loan reo lên

-Con nghe thưa ba... vâng con biết rồi ạ... dạ bye bye ba. Thương à ngày mai đến sở cảnh sát để lấy khẩu cung nha

-Ồ... cậu phải đi với mình đó

-Được rồi mà

Buổi học đó lại vui vẻ trôi qua. Trong nhà Bảo, căn biệt thự ma mị, Anh đang ngủ thì nghe tiếng gì đó dưới nhà, anh đi xuống thì thấy ba mình

-Ba!!!

Ba anh quay lại với cái roi da trên tay và đưa ánh mắt căm thù nhìn anh

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chuyện cái vong lâu đời

Sáng sớm thức dậy trên chiếc giường của mình, Loan uể oải bước vào làm vệ sinh cá nhân rồi chuẩn bị đi học. Mới mở cửa cô đã thấy Bảo đang ưu tư trước phòng mình nhìn ra phía vườn hoa

-Bảo

Cô cất tiếng gọi, anh không quay lại. Cô lại bắt đầu nhìn kĩ vào mặt anh. Lấy tay lên vuốt nhẹ

-A!!- Anh la nhẹ

-Cậu... chuyện xảy ra vậy, sao lại bị đánh toi bời thế này - Loan lo lắng hỏi

-Cậu... mình...

-Vào đây, để mình che đi những vết thương

Nói rồi Loan kéo Bảo vào bên trong. Cô makeup lại cho anh. Rất hoàn hảo, anh đã không còn thấy những vết thâm tím trên mặt anh nữa

-Cậu làm sao hay vậy??? Không còn thấy gì nữa

-Mẹ mình dạy lại cho mình đó

-Bà ấy tài thật

-Cảm ơn cậu đã khen

Rồi hai người cùng nhau đến trường. Bước ra khỏi cổng thấy Ngọc và Minh đang ở đó

-Hai cậu...

-Hạ tay xuống đi cậu ấy chỉ có việc nhờ nên qua nhà mình sớm thôi

Loan chộp lấy ngón tay đang chỉ về hướng mình của Ngọc. Cô bĩu môi

-Đi thôi- Minh lên tiếng cười cười khi với Ngọc

-Cười cái gì!! Hứ!

Ngọc khoanh tay bỏ đi trước và thế là Minh theo sau để tạt nước hạ hỏa cho cô nàng này

Đi ngang qua công viên, họ ghé vào một quầy ăn nhanh để ăn sáng. Một bàn tay chạm lên vai Loan

-Gì Miều?? Có chuyện gì vậy???- Loan thắc mắc hỏi

-Ngồi đây đi con

Cả bọn ngồi xuống hàng ghế. Loan thì cứ nhìn chăm chăm khoảng trống trên đầu của Gì Miều. Có một cái vong, nó đang lơ lửng trên đó cầm chiếc ô xoay qua xoay lại. Ấu phục thời cổ xưa

-Ở đây không tiện đâu Gì Miếu, ta lại kia đi

Loan chỉ lại hàng ghế trống và vắng người sát bên công viên

-Gì nói con nghe đi có chuyện gì???- Thấy Gì Miếu sợ hãi Loan nắm lấy tay bà để trấn an

-Dạo này... nhà của gì cứ xảy ra mấy chuyện gì đó khó hiểu lắm con à. Đêm đêm gì nghe thấy có tiếng đập phá đồ rồi như có ai đó cuốc đất ngoài vườn nữa. Khi gì kiểm tra thì đồ đạc bị xối tung, vườn thì bị cuốc đến tan nát. Con nghĩ giúp gì được không? Gì đã xem lại camera trong nhà rồi, không có ai khả nghi cả

-Bây giờ con chuẩn bị vào học rồi nên gì cứ về đi. Chắc sáng mai con sẽ qua nhà gì sớm

-Được, gì cảm ơn con lắm. Đi học cẩn thận nha con

Nói rồi gì Miếu lấy túi sách rồi đi

-Đứng lại

Loan đang nói với cái vong. Nó lơ ngơ quay lại nhìn cô

-Cô nói tôi??- Cái vong quay lại chỉ tay vào mình- Cô đang nói tôi sao??? Cô thấy tôi hả???- Giọng nói có chút mừng rỡ

-Ngồi xuống hội chuyện- Loan ra lệnh

Có người thấy mình, cái vong mừng rỡ ngồi xuống chiếc ghế đó

-Cậu ấy nói chuyện với ai vậy??- Bảo khó hiểu hỏi

-Nói với ta đấy oác con

Cái vong đó liền xuất hiện để Bảo thấy làm anh giật mình

-Tại sao chị... lại theo gì ấy??

-Ừm... thật ra ta mới làm vong cách đây mới 100 năm à. Trước khi cha ta bị phát xít Nhật giết chết ông ấy dặn ta phải cất giấu chiếc hộp kia kìa. Nếu không ông chết không nhắm mắt được. Cuối cùng ta làm mất chiếc hộp đó. Tới nay chưa tìm được nữa, một lần đi ngang qua nhà đó thì thấy có khí của chiếc hộp. Nên ta mới vào xối tung mọi thứ lên để tìm nó. Có vậy ta mới siêu thoát được

Loan như đã hiểu gật gật vài cái

-Giờ em phải đến trường, chị có đi đâu không???- Loan hỏi

-Để chị theo em nhá

Không nói gì nữa cái vong đi theo Loan đến trường. Không cần chờ ngày mai, chiều đó Loan đến tận nhà Gì Miếu và giải quyết tận gốc chuyện này. Bởi vì cô biết chắc chuyện kia sẽ còn nghiêm trọng hơn chuyện này nhiều. Xong xuôi cô về nhà và chờ đợi. Chắc không lâu nữa, cô sẽ phải đến căn nhà đó một chuyến. Bây giờ phải nghỉ ngơi đã. Đợt sau không đơn giản đâu

-_-

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Mọi chuyện đã bắt đầu

Reng... điện thoại Loan reo lên khi cô đã gần chìm vào giấc ngủ. Nhìn vào dãy số khiến cô giật mình

-Ôi trẻ rồi!! Mình nghe đây Thương

-Mình đang ở trước nhà cậu đây, cậu đang ở đâu vậy??

-Mình xuống ngay, xin lỗi cậu

Loan nhanh chóng xuống dưới nhà với Thương

-Cậu đợi mình lâu không??

-Không mình cũng mới tới thôi- Thương cười thân thiện

Hai người bắt xe cùng nhau đến cơ sở cảnh sát. Loan đang ngồi cùng Thương thì điện thoại reo lên

-Cậu đợi mình, mình ra ngoài nghe điện thoại chút

Cô ra ngoài

-Alo!!

-Loan à, cậu đến đây nhanh đi, Bảo?? Bảo bị sao ấy... cậu ấy...

-Cái gì? - Loan mất hết kiên nhẫn khi nghe Ngọc nói ấp úng không hết câu. Lúc này Thương đi ra

-Mình có chút việc, ta đi nhanh nào

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Loan, Thương ngoan ngoãn đi theo. Sau khi đưa Thương về nhà, Loan khẩn trương đến trường và vài lớp. Mới bước vào đã thấy Bảo như người thất thần, da dẻ bị bóc ra từng miếng, người cứ co giật đều, miệng thì không ngừng kêu cứu. Cô chạy lại thì một giọng nói vang lên

-"Hãy yên phận của mình đi Loan, đừng xen vào chuyện của chị"

Nhận ra giọng nói đó, Loan quay lại nhìn hướng cửa sổ, một cái bóng trắng biến mất và Bảo cũng trở lại bình thường. Ngọc liền chạy lại đỡ

-Cậu ổn chứ, trong người thấy sao rồi??- Ngọc ân cần hỏi

Loan ngồi bệt xuống sàn với khuôn mặt trắng bệch, nước mắt cô rơi xuống sàn

-Loan

Ngọc chạy lại đỡ cô

-Cậu ổn chứ Loan

Bảo ân cần hỏi thăm. Nhưng Loan lại chẳng có phản ứng, họ đành đưa Loan về nhà. Về đến cô tự nhốt mình trong phòng không cho ai vào

-Cậu ấy sao vậy??- Bảo vẫn cố hỏi hai người kia dù biết vô dụng

-Bây giờ phải làm sao đây?? Không thể để cậu ấy cứ như vậy được

Lúc này, ba và mẹ của Loan đã đi làm về. Học lên trên thì thấy Ngọc Minh và Bảo đang đứng ngoài phòng Loan

-Các con... sao lại đứng đây??

-Giữ Cúc, gì làm gì đó đi, Loan đã nhốt mình trong phòng rất lâu rồi

Bà nhìn lên đồng hồ rồi tiếp

-Đã đến giờ ăn tối rồi, không lẽ con bé định không ăn gì sao??

Bà lấy chìa khóa trong túi xách mình ra. Định mở cửa nhưng lòng bà lại có chút lưỡng lự. Không suy nghĩ nhiều nữa, bà mở cửa ra. Loan đang ngồi ôm gối trong một góc phòng

-Loan con- Bà lo lắng chạy lại- Sao con lại như vậy, nào mau dậy và chuẩn bị rồi xuống nhà ăn cơm đi

Loan vùng dậy khỏi bàn tay đang chạm vào người cô hét lớn

-Bà đừng động vào người tôi, mẹ tôi chết, chị ấy cũng chết rồi. Bà còn muốn làm phiền tôi sao?? Làm ơn, tha cho tôi đi. Tôi đã lớn có thể tự lo cho bản thân mình rồi. Không cần bà phải lo nhưng những đứa bé mới lên ba đâu

Loan chạy ra ngoài thì gặp ba mình đang ở trước cửa. Cô ôm chầm lấy ba mình khóc lóc

-Ba ơi

-Con gái của ba, ngoan nào đừng khóc nữa, con biết bây giờ con nên làm gì cho chị ấy rồi chứ

-Ba biết hết rồi sao??

-Năng lực của con không đơn giản, khi ông trời đã ban nó cho con thì con phải có trách nhiệm với nó. Đúng không

-Con biết... nhưng nó lại không đáp ứng lại ước muốn của con- Loan lau nước mắt tiếp tục nói

-Con muốn gì??

-Tại sao con lại không cho con gặp lại mẹ- Ba cô nhượng mầy nhìn về phía phía mẹ kế của Loan, gì Cúc- Không lẽ mẹ hết thương con rồi sao?? Sao lại không về thăm con chứ

Cô lại khóc rồi ôm lấy ba mình. Ba cô vì thương con gái mình cũng khóc theo

Một buổi cơm đạm bạc của một gia đình xảy ra một cách nhanh chóng. Xong xuôi cả bốn đứa lên phòng để lại hai người ngồi lại nói chuyện. Gì Cúc lấy gương lên soi lại khuôn mặt mình

-Em đã khác xưa rồi, bây giờ con bé không chịu nhận em nữa

-Anh sẽ không để em phải chịu khổ, một ngày nào đó anh sẽ nói cho con bé biết mà. Em cố chịu đựng thêm một thời gian nữa thôi- Ông nắm lấy tay bà an ủi

Trong phòng, Loan vẫn ngồi ôm gối nhớ lại những lời nói của ba mình lúc này

-Cậu có sao không vậy Loan, đừng làm mình sợ mà

-Các cậu chấp nhận không???

-Hả!??- Ai cũng bất ngờ trước câu nói của Loan

-Ta sẽ đến đó, nhà của Bảo. Mình muốn đối diện với chị ấy

Cả ba người con lại nhìn nhau. Bảo và Minh gật đầu... còn Ngọc

-Ngọc?? Cậu dao vậy??- Minh lo lắng hỏi khi thấy Ngọc cứ áp úng

-Minh... Minh à, cậu hứa là đừng bỏ rơi mình đó

-Minh hứa mà

-Loan!!- Cô gật đầu cương quyết. Minh không kiềm được cảm xúc cười phá lên

-Cười cái gì tên kia- Ngọc đánh vào bả vai Minh một phát đau điếng

-Á!! Đừng như vậy chứ!! Đau lắm

Minh thoa vai mình nói

-Ngày mai 6h trước nhà Bảo. Được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Quá khứ của Loan

Nhớ lại lúc đó, cô đang nói chuyện vui vẻ với mẹ mình trên xe. Cô mới được 15 tuổi. Cười nói với nhau, thoi khắc đó có lẽ cô không bao giờ quên được. Két!!!! Một chiếc xe đi ngược chiều xông thẳng tới, mẹ cô hốt hoảng ôm cô vào lòng đẩy cửa xe nhảy ra ngoài. Lòng mẹ cô thật lớn, vì vậy trên người cô không có bất cứ vết thương nào. Còn lại mẹ cô gánh hết. Mẹ cô nằm bất động trên lòng đường. Mặt bà nát tươm nhìn không ra

-ME!!!!

Cô bật dậy, nước mắt lại rơi, cô ôm mình khóc

-Mẹ à sao mẹ không về thăm con, con nhớ mẹ lắm

Giọng nói cô vang vọng trong màn đêm tĩnh lặng

Sáng hôm sau, cô không đi học. Vì cô sốt rất cao

-Sao con bé lại như vậy?? Tại sao lại sốt cao vậy??- Gì Cúc sốt sán hồ dù biết không nhận được câu trả lời

-Bà đi ra ngoài đi, đừng vào phòng của tôi, đến cả những thứ này bà cũng không được động vào- Loan giết tấm hình từ tay bà. Là hình mẹ cô

Tức thời cô nắm lấy tay bà mạnh bạo đuổi ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại

-Loan con!!??- Đến ba cô cũng không làm được gì

Gì Cúc lại khóc, bà vùi vào lòng ba Loan

-Em chịu khổ rồi

-Không sao- Bà lau đi nước mắt- Tuyet đôi thờ gian này đừng nói con bé biết, nha anh

-Được anh nghe rồi

6h tối...

-Cậu ấy có đến không nhỉ?? Cậu ấy thật sự sốt rất cao- Ngọc sốt ruột lo lắng- Mong là cậu ấy đừng tới

-Để các cậu đợi rồi

Loan xuất hiện ngay. Cô mặc chiếc áo len dày dặn. Khăn choàng ngay cô còng đôi bao tay len. Cô cứ ngơ đang chống mùa đông vậy

-Loan à cậu khỏe hơn chưa mà đến đây

-Việc này không liên qua gì tới việc của chúng ta. Vào thôi

Nói vậy nhưng Ngọc vẫn lo lắng lắm

Người đi cuối cùng vẫn là Loan. Dù đang cảm nhưng trực giác của Loan vẫn còn khá nhạy bén. Cô cảm giác như ai đó đang theo dõi mình

-Ai vậy???

Là cô gái lúc trước, cô lộ đầu ra

-Bệnh mà nhạy cảm ghê ha

-Chị theo em làm gì??

-À ừm.. chị không muốn siêu thoát, ở lại được không!??

-Sẽ như thế nào nếu chị thành ác linh

-... Đi mà~~~~ Chị ta nhõng nhẽo

-Được rồi, ta đi thôi

Loan đi được mười bước mới nhận ra vong kia đang đứng yên như trời trồng

-Sao vậy???

Chị ta cứ nhìn lên phía căn nhà rồi rụt rè chạy lại phía sau Loan

-Ám khí quá nặng, làm sao chị vào đây. A!! Hay để ta chui vào vòng tay em nha- Cô ta không cần Loan đồng ý hút trọn vào trong chiếc lắc tay

-Chị tên gì???

-Linh Đan

Loan đi vào trong. Bây giờ, đối với Loan sao nó có quen thuộc và lạ lẫm quá. Cô đã không qua lại căn nhà này cũng lâu rồi

-Loan, đến đây nào

Loan giật mình khi bị giọng nói Ngọc cắt ngang. Cô chạy lại nắm tay Loan dẫn đi

-Lát nữa ba mình sẽ gọi xuống ăn tối. Bây giờ lên phòng mình chút nhé

-Minh có đem chút sách vở, hay ta cùng học nhóm được không??- Minh đưa ra ý kiến

-Được thôi

Học hành ăn uống xong xuôi, cả bọn lên trên phòng ngủ. Loan bệnh nên ngủ riêng một mình. Việc Ngọc ngủ với Minh đã quá bình thường rồi. Bảo thì lên sofa, Loan ngủ trên giường và Ngọc với Minh thì nằm dưới sàn

Giữa đêm, Bảo khát nước nên xuống dưới nhà. Chiếc lắc tay của Loan liền sáng lên khi anh mới ra khỏi phòng

-Loan!! Loan!! Bảo ra khỏi phòng rồi kìa, mau đi theo

Loan giật mình tỉnh giấc. Cô nhẹ nhàng vén chăn theo chân Bảo ra khỏi phòng không chỉ hai người kia biết

Nhưng thật sự, Bảo không hề uống nước, anh nhìn vào căn phòng của ba mình. Tức thì anh bị lôi thẳng vào trong đánh đập dã man

-Bà0

Loan chạy lại mở cửa phòng

-Bác à bác làm gì vậy???

Loan chạy lại đỡ Bảo dậy

-Cậu không sao chứ

Ba Bảo không phản ứng gì lùi ra sau. Một cái nôi đang ở đó rồi ngất đi

-Ba à

Bảo nhanh chân chạy lại đỡ. Trong nôi có một con búp bê, miệng nó bắt đầu nhoẻn cười, ánh mắt hướng về Loan. Sau đó nó cười, cười một cách khinh bỉ "Ai bảo xen vào chuyện bao đồng"

Loan như tâm trí rối loạn, cô ôm đầu mình. Chiếc lắc tay không ngừng trấn an

-Loan à, mau nhắm mắt lại, định thần lại đi. Loan à

Theo lời Loan nhắm mắt lại

Phập!!! Bảo cầm cây bút đâm méo người nó

-Bảo!!

Máu chảy ra từ nó lên lảng xuống sàn. Loan đã ổn hơn, cô thở nhẹ

-Sao mày dám giết con tao, tao sẽ không để người bên cạnh mày yên ổn đâu- Giọng nói đầy căm hờn, Loan nghe cũng rõ

Như nhận ra điều gì, Loan nhanh chân cầm tay Bảo kéo đi

-Đi đâu vậy??

-Ngọc và Minh!! Không hay rồi

Cánh cửa được mở ra, hai người họ đã biến đâu mất tiêu

-Đừng đối xử với em như vậy mà- Cô van thào trong miệng- Bảo!???

Anh đã biến mất, chỉ còn lại mình cô. Cô quay gót chân đứng lên một mảnh nền. Nó có tiếng vang vọng bên trong. Không lâu sau cô cũng rơi xuống

-A!???

Bảo đứng dậy phủi bụi trên áo

-Loan?? Cậu đâu rồi

Nhìn trước ngõ sau nhìn dọc ngõ nghiêng. Loan đã không thấy đâu nữa. Bỗng nhiên có những bóng trắng từ trên bay xuống trước mặt anh. Mắt bắt đầu tái, anh không dám tin vào mắt mình nữa, chúng không có mặt nhưng lại vang ra tiếng rên rợn người. Nó bay xung quanh anh, xoay đầu này đến đầu khác thì bị chúng chặn lại. Nó hiện lên những hình ảnh mờ mờ ảo ảo, lúc con chị ấy ra đòi, lúc chị ấy rơi giọt nước mắt hạnh phúc. Lúc Hân là người yêu của Bảo đã ngược đãi nó khi nó mới vài tháng tuổi. Anh trở mắt và bắt đầu hồi hận. Tại sao lúc đó anh lại không tin chị gái mình chứ. Anh thật đáng trách mà. Rồi cuối cùng, thời khắc vô tâm của anh đã đến. Viên đá bị đá đến tay anh và rơi đứa bé xuống vực. Lúc này, anh vẫn ghen lồng

-Không!!!

Anh nắm lại nhưng không được. Sau cùng, những vong linh ấy hợp lại thành hình thù một người con gái, người con gái ấy là bạn học mới của anh, anh đã xem cô ấy như chỗ dựa của mình khi mới đến đây. Anh cười, bàn tay đó đặt lên má của Bảo

-Cậu không sao đâu, có mình ở đây rồi

-Loan à, cậu là chỗ dựa duy nhất của mình

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chuẩn bị cho thử thách đầu tiên

Từ trong bóng tối, Loan vươn lấy sợi dây thừng làm thành thòng lọng bắt lấy Bảo kéo vào phía cô

-Bảo!! Bảo!!

Anh mở mắt tỉnh dậy. Hình bóng Loan dần hiện rõ trước mặt. Bỗng nhiên anh chồm tới ôm quần áo của Loan khiến cô không kịp chống cự. Sức anh quá mạnh. Cô lại bị dồn nén vào tường làm cơ thể cô càng khó cử động hơn. Loan đưa hai tay vào giữa ngực mình dùng hết sức lực còn lại đẩy mạnh anh ra, cô hết hơi rồi. Anh bật ngã xuống sàn bất tỉnh nhân sự. Quần áo xộc xệch, cô chỉnh nó lại gọn gàng rồi lại đỡ Bảo nằm vào tường. Kiệt sức, cô nằm lên đùi Bảo thiếp đi

...

Bảo tỉnh dậy, kí ức lúc này ùa về khiến lòng anh áy náy. Anh sẽ đối diện với cô sao đây. Nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều, anh đã thấy Loan nằm trên đùi mình. Mái tóc cô xõa trải dài một vùng nền đất xung quanh anh. Mùi hương phát lên sộc vào mũi. Anh nhẹ nhàng đỡ cô dậy, nhưng cô lại không có phản ứng, cô ngủ ngon tới vậy sao!!? Tóc cô chẻ dài hai bên vai, dù trong bóng tối nhưng anh vẫn thấy rõ hình đầu lâu trên phần áp gáy của cô

-"Đây là lí do mà cậu ấy hay xõa tóc sao?? Nó đẹp mà"

Anh vén tóc cô lại về sau lưng. Anh ôm nhẹ lấy eo cô, đưa mặt mình chống lên một bên vai hôn nhẹ lên má. Mùi hương khác lại xộc vào mũi. Anh lại hôn vào cổ. Không hiểu sao nhưng hiện giờ anh không thể ngăn cản bản thân mình được, anh như đang muốn chiếm đoạt lấy ai đó, không có bất cứ ai có thể ngăn cản được. Chiếc áo sơ mi bị sờ ra ngoài, chiếc nịch quần của Loan cũng bị tháo. Từ dưới lên, Bảo tháo từng chiếc nút

-Đừng để bị mê hoặc, đừng để bị người khác sai khiến, quay lại thực tại đi Bảo à

Anh giật mình thả tay nhìn Loan, rồi nhìn lại đôi tay mình. Mình đã làm gì vậy nè. Rồi Loan lao đến ôm lấy anh khiến anh cũng bất ngờ không kém. Cô hôn anh, hôn một cách cuồng nhiệt nhất. Còn anh không những chống cự mà còn lao theo. Tình thế thay đổi, lần này anh lại bị ghì sát vào tường. Sau một hồi khi cả hai đã không còn hơi thở, Loan chủ động buông ra cất tiếng

-Cậu cảm thấy ổn hơn chứ

Bảo giật mình nhìn về phía cô, ánh mắt không dấu sự ngạc nhiên

-Cậu có thể làm vậy sao???

-Đừng nói nhiều nữa, bây giờ cậu ổn là tốt rồi. Bây giờ chúng ta phải ra khỏi đây trước tiên rồi hãy tính tới chuyện khác

Bảo vẫn chưa định thần được, không lẽ Loan nghĩ anh bị mê muội sao?? Là do anh mà, đây là suy nghĩ của anh mà, lúc đó thật sự anh muốn đoạt lấy cô, vì anh nhận ra, anh yêu cô rất nhiều. Làm sao để cô biết tình cảm của anh đây. Buồn bã anh chùn mặt xuống không dám nhìn mặt cô

-Bây giờ chúng ta làm gì???- Anh gặng hỏi

-Ra khỏi căn phòng này đã- Loan lạnh lùng đáp

Rồi cô bước đi, để lại bóng lưng cjo ai đó cứ nhìn theo. Một lúc sau mới đi theo đôi chân đó. Kì lạ, rõ ràng anh là đàn ông mà, sao lại cứ nhìn sau lưng phụ nữ thế kia. Bảo toang cười khổ

Gru!!! Gru!!!

Trong màn đêm tối tĩnh mạch nghe đâu tiếng rục rịch như ai đó đang đứng dậy

-Không phải một mà rất nhiều- Loan giọng nói gấp gấp nắm lấy tay Bảo

Anh nhìn đôi tay ấy, lại thêm một lần nữa Loan sẽ chờ che cho anh sao, nhưng tại sao anh lại không khấn cự được, anh vẫn muốn Loan che chở cho anh hơn, anh vẫn muốn nhìn thấy bóng lưng ấy trước mặt mình. Để anh biết rằng cô ấy vẫn ổn

Là những thầy ma, nó đang chắn cửa ra vào

-"không lẽ chị ấy đã bắt đầu!?" Chị Linh Đan à, em phải làm gì đây??

-Có thanh gổ dưới chân, chị nghĩ phải quật hết bọn chúng mới có thể qua cánh cửa kia được- Linh Đan nói

Bảo lúc này mới hoàn hồn, anh nhìn xuống chân và nhặt thanh gổ lên đẩy Loan ra phía sau lưng mình lên tay đánh chúng. Máu văng tung tóe khắp người, Loan cũng không tin vào mắt mình rằng Bảo có thể làm như vậy. Đến cô còn cảm thấy rất run sợ trước chúng

Rõ ràng bọn chúng đã gục hết nhưng Bảo vẫn không tha, anh còn cố đánh chúng thêm vài phát. Loan phải chạy lại ngăn cản

-Cậu sao vậy, chúng ta suôn sẻ qua đó là được mà- Ánh mắt Loan có chút khó chịu

-Mình xin lỗi, vì mình là con trai mà, sao để cậu bảo vệ mình được

-Đi thôi, không nên nói nhiều nữa

Rạch rạch

-Sao nó cứng vậy!?? -Loan cô kéo nhưng nó lại không thể mở ra

-Đúng thật- Bảo cũng kéo thử

-Đợi chút- Mò trên mò dưới Loan mới nhận ra, đây là cửa mở khóa có pass- Có mật mã gì đó này

Loan mò thêm một chút nhấn đại trúng nút nào đó làm đèn trong bàn phím sáng lên

-Cậu biết Pass không??- Loan quay sang hỏi Bảo

-Không... nhưng... để mình xem

Trước khi chạm vào cánh cửa, kí ức lúc xưa của anh lại ùa về, Bảo nhắm mắt và cảm nhận nó. Tay anh của động nhấn số hiện trong đầu mình

Tít tít!! Tiếng báo hiệu thành công. Ngay khi nhận ra pass trên bàn phím Bảo nhấn, Loan cũng không khỏi xúc động, cô cố ngăn không cho tiếng khóc phát ra ngoài

-Loan cậu sao vậy- Bảo đâm ra lo lắng cho cô

Cô nhẹ nhàng lắc đầu

-Đi, qua cánh cửa bên kia nào

Hai người rời đi. Bước qua một thử thách mới. Nó đang chờ hai người

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cửa thứ 2

Một lần sương phủ lên mặt họ rồi dần tan biến. Lúc đó hai người mới nhận ra mình đang ở trong một không gian khác. Hình ảnh máy nghiền hiện ra trước mắt. Còn có những người mù quáng bởi những đồng tiền trên cái máy nghiền đó. Họ lao vào, mất mạng, máu văng tung tóe. Bỗng nhiên 2 người bị tên nào đó đẩy mạnh lên

-Chịu chết đi những kẻ ham tiền- Giọng nói tên giám ngục nghe khàn khàn

Hai người bị đẩy lên trước, khuôn mặt Bảo lộ rõ sự sợ hãi

-Chị Linh Đan

-Yên tâm đi, hẳn chỉ có một với lại mấy tên giám ngục này không nhanh nhẹn tí nào đâu

-Em hiểu rồi

Bảo nghe cũng hiểu được chút ít. Anh cũng tự mình hành động thôi. Lúc họ gần bị ném vào máy nghiền, hai người quay lại dúi cổ nó đi vào bên trong. Máu văng tóe ra, nó màu xanh. Thật kinh tởm quá

-Có người phản kháng!! Có người phản kháng!! Có người phản kháng!!

Những người cổ tình bị cho là nạn nhân biến mất, chỉ còn những tên giám ngục ở đó

-Giết chúng!!!!

Cả bọn lao tới giống như bọn thầy ma ở cửa đầu vậy. Nó làm cô thấy sợ hơn. Bảo lao đến thực hiện lại hành động lúc này. Chẳng mấy chốc tụi kia bị giảm bị 1 nửa. Loan là con gái tuy sức không yếu nhưng cũng khó có thể đánh chúng như Bảo được

-Ák!!!!??

Loan bị một tên đẩy hẳn vào máy nghiền. Tiếng cô la thất thanh vang vọng bên tai anh

-Loan!!!!!!

Anh tức giận quát hết bọn chúng, đến khi bọn chúng không thể đứng dậy hoặc đã bị tan xương nát thịt. Anh đứng trước cái máy nghiền mà Loan bị đưa vào, anh quỳ xuống đập mạnh

-Mình không bảo vệ được Loan rồi

-Bảo!!?? Cậu có đó không

Nghe giọng Loan, anh đứng dậy nhìn tám phương tứ hướng, miệng không ngừng hỏi Loan đâu. Sau đó anh mới nhận ra, Loan đang sau lưng anh

-Cậu... trong đó sao??

-Nhảy vào máy nghiền đi, đó là lối thoát. Thuở đầu hơi đau đớn nhưng sẽ hết nhanh thôi

Anh nhìn lại xung quanh, toàn máu, anh làm gì được đây. Đây có gọi là giết người không?? Anh đã giết người lần nữa rồi ư!!?? Anh đáng chết, vào đó anh sẽ chết, anh sẽ được giải thoát

Anh nhảy vào, đầu anh xệt máu, người anh dần bị nghiền nát, máu chảy quanh máy xay. Đằng sau nó, một đồng bầy nhảy

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Căn phòng tiếp theo

Bảo xuất hiện ở đó cùng Loan. Thấy cô anh vội ôm lấy cô thật chặt

-Mình cứ tưởng đã mất cậu

Thấy Bảo sợ hãi như vậy, Loan đưa tay choàng qua lưng ôm lấy anh như muốn xoa dịu nỗi lòng trong anh mà anh đang phải chịu đựng

Hai người quay lại định tìm lối thoát của căn phòng tiếp thì một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt. Tất cả mọi người đều bị mổ sẻ. Ruột gan một nơi thân người một ngã. Tất cả nội tạng đều làm mồi cho cá sấu và còn cái xác văng thẳng xuống hồ nước sôi sục máu. Nó tanh hôi đến nỗi Loan chóng mặt

muốn ngắt. Cô như muốn nôn tất cả thức ăn mà cô đã được ăn ở nhà Bảo tối nay

- Cậu không sao chứ- Bảo lo lắng hỏi thăm

- Không sao

Rồi hai người bị một tên tù nhân đẩy tới trước

- Chuẩn bị đi kẻ phạm tội

Hai người của thế bị đẩy lên phía trước. Khung cảnh quá khủng khiếp, cách giết người khác rất tàn bạo. Hai tay hai chân họ không còn là của họ nữa. Hai tên vệ hai bên chỉ cần vùng tay nắm tay chân phạm nhân đặt lên chiếc thớt to lớn đó. Phần còn lại của tên mô sê, cầm dao và phập!!! Đầu lia khỏi xác. Tiếp theo, một cách điều luyện hân ta rạch một đường dài trên cơ thể đó rồi móc hết nội tạng họ ra ngoài văng xuống cho con cá xấu đang chực mồi kia. Người Loan bắt giác run lên. Quá tàn nhẫn

- Bảo à, cậu thấy nó chứ

Cậu nhìn sang hướng Loan đưa tay, một thanh đao lớn ở đó

- Cậu có thể chạy thật nhanh qua đó không. Một mình cậu... Làm được chứ

Anh nhìn nó rồi lại nhìn mấy tên cai ngục

- Cậu cứ tin ở mình

Vụt... Anh lao như gió đến đó rồi lấy thanh đao. Nhận ra có kẻ phản kháng, bọn chúng liền tạt trung vào hướng Bảo. Chúng không đông nhưng nhìn những gương mặt của chúng khiến anh hoảng sợ. Anh vùng đao phăng thẳng. Vài cái đầu rơi xuống đất. Loan lo lắng nhìn theo từng động tác cử chỉ của Bảo. Tên mô người đằng sau rơi khỏi vị trí của mình, cầm con dao trên tay tiến về phía Loan nhưng cô không hề biết. Hân vùng tay chém Loan

- A!!- Mém nữa rồi

Nhiều bức tường được mạ bạc nên cô phần nào thấy được hắc đằng sau. Vì va chạm mạnh nên con dao đã rơi khỏi tay hân. Cô cầm nó lên

- Xin lỗi trước nhé

Thăng tay giết nó rồi chạy đến cứu viện cho Bảo. Xong xuôi hai người buông đao

- Haizz mệt thật

- Không sao chứ

- Minh ổn

Grừ!!!! Họ quên mất là vẫn còn con cá sấu. Nó nhảy ra khỏi hồ tiến đến chỗ hai người và tấn công. Bảo lại tiếp tục cầm đao bổ tới nhưng tiếc thay da nó quá dày nên không ăn thua. Có một điều kì lạ, nó nhất quyết không cho họ đến gần phía cái hồ. Có gì đó sao

- Bảo à

- Minh nghe đây

- Cái hồ của nó là lối ra

- Sao!!? Tội mình phải nhảy xuống đó á!! Sao được, nó rất...

- Hết cách rồi

...

- Được thôi, chịu cậu vậy

Hai người cứ đi qua rồi đi lại đánh lạc hướng nó. Khi nó không chú ý liền nhanh chân nhảy xuống hồ. Thấy vậy nó cũng lao xuống theo. Hai người có 1 bất lợi. Trong này toàn là màu đỏ của máu, hoàn toàn không thấy gì cả. Còn con cá sấu, nó thấy được toàn bộ và lao đến phía hai người. Cảm nhận được gì đó, Loan cầm con dao lớn trên tay đâm thẳng về phía sau mình. Nó bị đâm xuyên miệng. Chết đi nó nổi lên trên mặt hồ. Bảo và Loan tiếp tục bơi xuống phía dưới đến khi khuất dạng

Hai người bắt đầu đối diện với thử thách mới

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cá mập...

Rõ ràng hai người bơi hướng xuống sâu dưới hồ... nhưng... hình như họ đang bơi lên trên mặt... Không để tâm họ tiếp tục xuôi theo dòng nước

Bảo nắm tay Loan đưa ánh mắt chắc nịch. Lòng Loan chợt rung động, cô nhận ra mình có thể đặt lòng tin nơi anh

Trên mặt nước biển mênh mông dường như vô tận, xung quanh bốn bề toàn là đại dương xanh bao la. Tự hỏi họ có đang ở Thái Bình Dương phải không?? (>×)

-Không đảo không đất liền. Đây là đâu và chúng ta phải làm gì?? Làm sao để vượt qua thử thách??- Bảo đánh một hơi dài

-Đừng lo, rồi nó sẽ đến thôi- Loan trấn an

Loan lấy một hơi dài lặn ngòm xuống biển. Khi Bảo quay lại đã không thấy cô đâu

-Loan!! Cậu đâu rồi. Loan!!??

Sợ Loan đã kiệt sức và chìm xuống nước, anh lo lắng lấy hơi rồi lặn xuống. Vừa đưa đôi mắt mình lặn xuống nước, anh thấy có dòng máu xoẹt ngang qua mắt. Nhìn theo hướng nó chảy ra, anh thấy Loan đang ôm cánh tay rướm máu của mình. Vì đang trong môi trường nước nên máu không ngừng tuôn ra ngoài. Anh nhìn sau Loan mới thấy, một con cá mập lớn đang rình mò cô vào cho được nơi Loan đang nấp. Hình như nó chưa thấy anh. Anh phải nhanh chóng đến chỗ Loan mới được. Đến nơi an toàn, anh chạm vào vai Loan. Cô hét hoảng quay lại nhìn anh sau đó cô đánh anh, nhìn thôi nhưng anh biết cô đang bảo anh đi lên. Có lẽ cô cứ ở lì dưới đây không chịu nổi lên là vì sợ liên lụy đến anh. Ánh mắt cô ngày càng gắt hơn, dường như cô đã hết hơi rồi, mặt cô tái đi, cô như muốn ngất đi. Anh không chần chừ đặt môi mình nơi môi cô cho cô một chút khí sau đó nắm chặt tay cô kéo lên trên mặt nước. Không những một con mà nhiều con khác lao đến phía hai người như kẻ khát máu. Loan giật tay Bảo trước khi một con lao thẳng vào giữa môi tay đang nắm. Hai người bị tách ra. Loan bây giờ đã có chút sức lực. Lại một con lao tới, một cách nhanh nhất Loan né sang một bên, đồng lúc một cái lốc xoáy xuất hiện xung quanh họ. Con cá mập bị cuốn vào dòng xoáy đờ người chìm xuống đáy đại sâu thẳm. Những con khác cứ vậy tấn công và hai người cứ sử dụng chiến thuật cho riêng mình để dụ nó vào dòng xoáy đó. Kiệt sức, Loan ngất đi với vẻ mặt khó chịu. Bảo muốn hét lên tên cô nhưng không được. Anh bơi lại đỡ cô lồi lên mặt nước. Anh thở dốc sau đó hồ hập nhân tạo cho Loan nhưng mãi không được. May mắn thay cô đã lấy lại được hơi thở nên anh cũng yên tâm hơn. Nhìn xung quanh anh tự hỏi "Lối ra ở đâu đây??" Con duy nhất một cái lốc xoáy cuối cùng, có khi nào... liệu đi không thể để Loan trong tình trạng này được. Bơi đến dòng xoáy anh thắm miệng lăm bắm... lao thẳng vào bên trong, đúng là lối ra thật

-Cảm ơn chị

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đắm lầy

Hai người cố cử động nhưng hình như không thể. Ngược lại cơ thể họ ngày càng lún xuống

-Là... là đắm lầy sao??

Trong tay Bảo vẫn còn vịn Loan

-Vẫn ngoan cố ư!!? Thả Loan ra người sẽ được lên bờ. Sau khu rừng này chính là lối thoát

-Đừng lừa em. Em sẽ không để chị dụ đâu

-Ahaha coi kìa, em trai chị đã bắt đầu xem tính mạng người khác rồi à

Hộc!! Loan nôn hết nước trong bụng ra ngoài, hơi thở bắt đầu đều lại

-Loan!!

-Đây là... đắm lầy sao??

-Chúng ta đã qua nơi khác rồi

-Hình như ta ngày càng lún xuống- Loan trở nên khẩn trương hơn hẳn

Rầm!! Rầm!! Có gì đó ở đằng sau họ. Một con voi lớn, nó đang đi ngang qua. Ngắm tọa độ Loan nhanh tay chụp lấy đuôi nó rồi nắm lấy tay Bảo để kéo lên

-Cố lên

-Loan!!? Cậu ổn không

-Minh ổn

Họ đã lên được bờ, cơ thể nhót nhất một cách kinh khủng

-Bay mùi sinh quá- Loan đưa khuôn mặt không hài lòng

-Đến cả kiến còn không dám đến gần

Bảo nói và nhìn xuống đàn kiến đang đi ngang qua. Chúng thà đi đường cong còn hơn là đi đường thẳng và đi ngang qua nơi anh đang đặt móng xuống

-Vậy bây giờ... ta nên đi đâu đây?? Cái nơi như thế này thì lối ra là gì chứ!!?

Loan đảo mắt dọc ngang tứ hướng. Cô có cảm giác như mình đang bị theo dõi. Một linh hồn?? Không!! Là một cơ thể sống. Rồi tiếp theo cô lại nghe tiếng bước chân. Một cách nhẹ nhàng chậm rãi. Đang hướng về phía này

-Bảo!!

-Hà!!? Cậu gọi mình??

-Nhanh, chạy

-Cái gì??

-Ta phải chạy không được nán lại đây

Rồi Loan chạy sau đó là Bảo đằng sau

-Nó đang đuổi theo, một tốc độ rất nhanh

Họ chạy sâu vào khu rừng. Nó thoáng rộng, những tán cây nằm tít trên cao rất thuận lợi cho việc đi lại. Từ trong không khí một con sư tử xuất hiện nhưng nó không phải sư tử bình thường mà là sư tử răng kiếm. Theo như cô biết loài này đã bị tuyệt chủng cách đây rất lâu

-Sao cậu cảm nhận được

-Minh không biết. Nhưng vấn đề ta lo hiện giờ không phải nó mà là ta phải nhanh chân lên

Nhưng không như Loan nghĩ, một con rắn khổng lồ đang trườn đến phía hai người. Ánh mắt sắc lên cái nhìn máu lạnh. Có lẽ nó cũng xem hai người là một con mồi ngon

-Bảo, mình hô đến 3 là nhảy

Tuy không biết Loan định làm gì nhưng anh đặt niềm tin mình nơi cậu ấy. Những gì cậu ấy làm chắc chắn đã có tính toán kỹ càng. Anh gật đầu chắc nịch

-1_2_3

Hai người nhảy bổ sang hai bên, lúc đó con sư tử nhảy vồ lên, con rắn khổng lồ đó trườn đến hai người nhưng hai người đã nhảy đi thế là hai chúng nó đụng chạm nhau mềm đầu mềm. Rắn chú này ghim vào người chú kia. Con sư tử tức giận vì không có được mồi mình muốn nên cứ gầm gừ mãi. Phần con rắn cũng không ngoại lệ, âm thanh của nó rất êm tai như tiếng ai huýt sáo. Nhưng bây giờ hai họ không nên gieo thiện cảm cho cái thứ âm thanh thần chết đó bây giờ

Vật lộn một hồi chúng một mồi nằm xuống làm rung động cả vùng đất

-Á!! Bảo ơi!!

Loan hét lớn, hình như cô đã bị bọn chúng đè lên. Mất một khoảng thời gian để Bảo qua đó, anh không dám bước lên chúng vì anh vẫn chưa dám chắc rằng chúng đã chết. Loan bị con rắn đè lên, nó còn sống, anh dám chắc như vậy. Số cát bụi trước mũi nó theo hơi thở nó mà biến mất tạo một lỗm rõ rệt

-Giúp mình

Bảo nắm lấy tay Loan kéo mạnh. Chân dường như đã bị trật, cô đau đớn la lên

-Không được, mình không thể chịu nổi

-Cố lên, còn một chút nữa thôi

Thêm được một chút, cuối cùng chân Loan đã được kéo ra ngoài. Nó bị bông gân nặng, Bảo phải đỡ may ra mới đứng dậy được. Lần này cả hai đều cảm nhận được, có rất nhiều con vật khác đang ở quanh đây. Nhưng có lẽ vì nó sợ gì đó nên không dám đi lại. Chúng đứng có khoảng cách tại một chỗ

-Hình như...

Khịt khịt!! Con rắn đã tỉnh dậy và con sư tử đã chết. Nó thè thật lưỡi mình báo hiệu cho sự nguy hiểm của hai người. Những con vật khác cứ thế lùi xa hơn. Có lẽ vậy, con rắn này là chúa tể của khu rừng

-Cậu chạy đi, Bảo à chạy đi

Loan một cẳng hết to hơn

-Cậu đang nghĩ gì vậy

-Cái đầm lầy... nó là lối ra duy nhất. Hãy thử đi và qua ải khác

-Cậu nghĩ mình có thể để cậu ở lại đây sao??

-Xin lỗi... mình không muốn trở thành gánh nặng cho cậu. Làm ơn, đi đi

Loan đã khóc. Không, anh không muốn tiếp tục thấy nó. Bất đắc dĩ anh phải rời đi. Anh chạy thật nhanh đến đầm lầy

Loan đi khắp khiên về phía ngược lại với hướng Bảo chạy. Cuối xuống giật mạnh cái răng của con sư tử

-Xin lỗi mày

Con rắn chồm tới tấn công. Loan thừa thế nhảy vọt lên đầu nó. Cô dùng cái răng lúc nảy đập mạnh vào đầu nó vài phát. Nó thét lên đau đớn vang cả khu rừng những thú hoang kia nghe vậy lùi thêm mười bước. Loan vẫn tiếp tục công việc của mình, đâm và đâm đến khi nó gục xuống. Và chân cô lại tiếp tục bị kẹt. Một con sư tử có kích cỡ gần như con đang nằm đó bỏ tới. Có lẽ vì muốn đoán ngôi bá chủ sơn lâm. Biết chắc mình sẽ chết, cô nhắm mắt xuôi tan. Nhưng không... nó đã dừng lại

-Mình vẫn không thể để cậu một mình được

Bảo đã ở đó, tay cầm thanh cọc nhọn rút ra khỏi người con sư tử văng bật ra đất. Anh lại tiếp tục lần nữa kéo Loan ra ngoài

-Ta cùng đi chứ!?

-Có phải là lối ra

-Nếu không thì ta cùng nhau đi tìm. Ta đã đánh bại hai chúa rừng mà. Có gì mà không làm được chứ

Anh cười nhìn cô rồi đưa tay về trước. Cô hơi chần chừ nhưng rồi nắm lấy, để anh điều đi đến phía cái đầm lầy mà họ đã bước lên

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lớp học của sự chết chóc

Khi họ thức dậy, Loan chợt nhận ra rằng mình đang nằm trên giường, xung quanh bao phủ bởi một màu trắng. Kì lạ, chân đã hết đau. Nhìn qua bên cạnh, Bảo đang nằm đó ngủ ngon lành

- Cái gì vậy!?

Anh liền nhui mày mở mắt nhìn ánh đèn phía trước rồi ngồi bật dậy. Khung cảnh xung quanh nhuộm màu trắng trông thật bất mắt. Đến khi xoay người 90° thì thấy Loan đang nhẹ nhàng xoa xoa thái dương mình

- Cậu không sao chứ

- Dường như đây là phòng y tế- Cô đảo mắt nhìn xung quanh- Cánh trang trí không giống như phòng ở bệnh viện cho lắm. Và cả một căn phòng lớn thế này mà chỉ có hai chiếc giường và một số vật dụng sơ cứu đơn giản. Ta đang ở xó nào vậy

- Cậu đừng suy nghĩ nhiều Loan, sắc mặt cậu khó coi quá

- Hai em tỉnh rồi à- Họ ngạc nhiên, đây là chị y tá ở trường mà hai người đang học- Thấy hai em bị ngất ở cầu thang chị sợ lắm đó

Ngất!! Cầu thang!? Làm gì có, hai người vừa ở một khu rừng rất mạo hiểm cơ mà. Còn có cả rừng khổng lồ và sư tử rừng kiếm, tất cả là giấc mơ à. Cô tiếp tục vỗ đầu bứt tóc tự hỏi đây phải là sự thật hay không. Nếu là thực vậy những gì cô tự mình trải qua đều là ảo giác à, cái chân sưng vù lúc này đã bốc hơi đi rồi trở lại như một cái chân khỏe mạnh, cộng thêm quần áo trên người, đồ phục học sinh thời cấp 3. Cô liếc sang Bảo

- Em có thể nghỉ ngơi ở đây thêm một tí không!?

Cô y tá gật đầu rồi ra ngoài bảo Loan và Bảo nghỉ ngơi

- Tốt nhất em không nên về lớp Loan à- Đó là lời cuối cô ấy nói khi rời đi

- Bảo!! Cậu làm sao vậy? Chúng ta đang ở trong hoàn cảnh nào mà cậu lại còn có tâm trạng ngủ được hả

- Loan bé bỏng à, cậu đừng cố gắng làm gì, từ này đến giờ cậu rất căng thẳng rồi. Nghỉ ngơi chút đi, nghe lời mình tí được không

- Loan bé bỏng!? Sao cậu lại gọi mình như vậy, cậu bị sao thế

Nhưng anh lại không trả lời ngủ một mạch liền. Loan tháo chăn xuống giường, thân hình của cô dường như nhỏ đi một tí. Thật là, cấp 3 là tuổi phát triển, độ tuổi này các cô gái rất nhạy cảm. Chị ấy đưa ra cái này để làm gì nhỉ?! Dùng hai tay mang lại đôi giày đã ở trong quá khứ, Loan rảo chân bước ra ngoài. Theo trí nhớ cô tìm lại lớp học của mình. Mở cửa bước vào bên trong, một thùng nước xô thẳng lên đầu. Cả lớp lấy nó làm trò đùa cười phá lên

- Xem này, cậu ấy còn mặt dày đi học cơ đấy- Không ai khác đó là Ngọc và đằng sau là Minh

- Hai người... tại sao lại làm vậy với mình

Ngọc dương chân đá thẳng vào miệng Loan

- Đừng có ở đó mà nói chuyện thân mật với tao. Con nhỏ chó chết

Nói rồi cô quay mặt đi về vị trí của Loan mà ngồi xuống. Hốc miệng Loan rỉ máu ngời đầy với đầu tóc rối xù. Tại sao lại như vậy, chả phải cấp 2 hai người là cặp bạn thân nhất khối sao. Chuyện gì vậy, sao chị lại đưa em vào cái ả cay đắng như thế này. Nó đau thấu vào tim gan, ai có thể đối diện với cái sự việc này chứ, sau bao nhiêu năm gắng bó ai nghĩ rằng sẽ có ngày một nên lặt vặt vì một thứ gì đó vô hình lờ lợ. Không biết cô đã vấp ngã trên hành lang mấy lần rồi lại trật chân lẫn lộn từ trên cầu thang xuống. Nhưng không đau, sao đau bằng nỗi đau trong lòng. Loan cuộn người trong xó cầu thang mà khóc, bây giờ làm gì có ai để cô tựa đầu đây. Bảo!?

Anh vẫn còn yên giấc trên giường. Tại sao? Anh có thể yên giấc như thế, đang trong thời gian ngắn cần treo sợi tóc mà. Mà đợi đã, cấp 3 cô đâu hề học chung với Bảo

Chạy lên trên sân thượng Loan leo lên đỉnh hàng rào nhìn xuống dưới. Nếu đây là một cái thì có lẽ lối ra là cổng trường. Phải làm sao đây nhỉ. Nếu muốn đến cổng thì phải đi theo đường vòng sau lối nhà vệ sinh. Nhưng nơi đó không phải không có người, vọn chúng thường tụ tập ở đây để hút bô đả. Nếu biết có người nhận ra hành động khả nghi thì chắc chắn sẽ không dễ yên. Bây giờ thì chẳng còn nơi nào nữa, khắp trường đều có camera xung quanh, lại càng không thể về lớp. Ở đó có mọi người... quay lưng lại với cô. Loan nhìn lại vị trí Camera, nó được đặt trên cột cờ trên cao nhìn xuống. Nhưng trên cây bàng ở giữa sân cũng có. Tại sao? Đề phòng học sinh cúp tiết. Đúng rồi! Đằng sau khối C không có camera, mong đi qua đó sẽ không bị phát hiện. Bây giờ phải đến văn phòng điều khiển chính để xem tầm quay của máy. Có lẽ vẫn có sơ hở chứ. Đợi đã, phải thay bộ đồ này ra. Bốc mùi quá, không biết thùng nước lúc này là gì. Hi hục trong nhà vệ sinh 10p cuối cùng cũng bỏ được cái mùi đeo bám này trên người. Cô tìm được một bộ đồ thể dục mà có lẽ ai đó đã để quên trong đó. Bất quá mà, xin lỗi sau vậy

Loan bước chân nhẹ nhàng bên cạnh những chiếc tường to lớn, phải thật rón rén như tên cướp thật khổ. Lớp học của cô ở ngay trên lầu này đây. Hạ thấp người đi qua khung cửa sổ mà tìm cú đập thành thịch. Có thể chấp nhận ai ai cũng đều quý mến mình nhưng trong tình cảnh này có lẽ không như vậy. Đến Ngọc còn thay đổi nói chỉ bọn họ. Bình!! Thứ gì đó đầy bụi rơi trúng đầu của Loan. Là khăn lau bàn của lớp. Nó còn được thêu chữ "9A". Loan nhìn lên xem ai là người ném thì giật nảy mình, Ngọc!! Cậu ấy thò đầu ra cửa sổ nhìn xuống dưới này thật ghê rợn. Mắt tròn ngược lên, miệng thì căng dài tựa như toác đến mang tai, răng hai hàm lộ rõ. Cái khung cửa sổ chỉ có chiều rộng bằng cái cổ người thôi mà... có gì đó không ổn. Đầu của Ngọc bắt đầu thụt vào lại nhưng lại không vừa. Tuy thế nhưng cậu ấy vẫn không có ý định dừng hành động này lại, máu vẫn ghi xuống, tiếng cười của Ngọc vẫn vang vọng bên tai của Loan. Cô chạy, chạy ngang qua các lớp mặt cho có thu hút ánh nhìn của tất cả bọn họ. Điều cô cần bây giờ là vậy, ra khỏi đây, phải ra khỏi đây. Rồi khỏi khối C Loan bắt đầu lập kế hoạch để lên trên phòng trên. Phòng vị tính trên lầu và ở cuối dãy. Nếu đến đó lối thoát duy nhất chỉ có thể là nhảy từ trên lầu hai xuống. Khá nguy hiểm. Bịch!! Một thứ gì đó đen ngòm rơi xuống trước mắt của Loan. Sau hồi mới nhận ra đó là tóc... và là đầu người. Nó rục rịch chuyển động quay lại nhìn cười tươi khoe cái hàm răng đầy máu. Là Ngọc đây mà

- Cái gì!? Ngọc!!!

Lần này cô đã khóc thật sự, tại sao lại như vậy, tại sao lại để Ngọc chịu những nỗi khổ này. Đứt đầu sao!? Loan muốn hét lên nhưng lời nói lại bị tắt lại ở cổ họng. Cô lại bắt đầu chạy hẫ hẫ lên tầng trên. Kì thật, chẳng có giáo viên nào trên này cả. Tại sao!?

Mở máy vi tính lên, có pass và nó cũng chính là mật khẩu wifi. Cô không có điện thoại!! Bây giờ phải làm sao đây. Cô bắt đầu chuyển máy sang các máy tính khác. Đúng như cô nghĩ chúng có kết nối wifi với trường. Thông qua chúng cô có thể tìm ra được pass

- Có ai!!

Là thầy hiệu phó trường, ông bước vào bên trong liếc dọc nhìn ngang. Thét rồi cô chả biết cái trường này bị ai đó bỏ bùa hết rồi. Ông đã bao giờ muốn đến những nơi bụi bặm này đâu

- Chuột nhắt ra đây nào!!

Trốn dưới gầm bàn mà tìm như muốn thoát ra ngoài, nó nhảy rất nhanh, nhanh chưa từng thấy. Ông đi đến từng máy vi tính mà bật lên làm gì đó. Rồi cứ thế mở từng máy lên. Đến cái máy mà cô đang nấp ở dưới, không hiểu ông làm gì mà đứng rất lâu gấp đôi thời gian mà ông ở những máy kia

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thoát khỏi đó ngay

- Chuột nhắt à tìm thấy rồi

Cả người Loan rung rung quay ra ngoài nhìn vào khuôn mặt đầy máu kia, quả tim trong lồng ngực như muốn nhảy ra ngoài. Người trước mặt đây không phải là hiệu phó của cô trước kia nữa mà là một con quái vật. Đã bị quả báo mà khuôn trở thành thế kia. Da mặt thì rách rưới như áo ăn mày còn mắt thì rơi cả ra ngoài. Hàm răng mất đi vài cái. Tò mò thật, nếu ông ta trông thấy mình trong hình dạng này chắc sẽ ngất xỉu vì sốc mất

Bàng hoàng ngẩn đầu dậy động vào cái mặt bàn bên trên, thì ra tất cả chỉ là mơ thôi à. Chui ra khỏi cái nơi đầy bụi bặm, cô phui bụi trên cơ thể rồi đảo mắt nhìn quanh. Cửa đã bị ông ta khóa. Không hay rồi. Loan vẫn tiếp tục công việc của mình là tìm cho ra gốc rễ của máy quay. Phải ra khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Vì chắc chắn cổng trường chính là lối thoát duy nhất. Có duy nhất một nơi cô chưa hề động đến, máy tính ở bàn giáo viên. Cạnh đó có một cái laptop trắng cũ. Lật nắp sau đó bật nguồn máy và bắt đầu thăm dò. Có một ổ đĩa không thể kick vào, đã bị kéo pass. Nhưng pass là gì. Có liên quan gì đến những thứ trong này không? Bắt đầu từ cái đầu tiên, màn hình máy tính để ảnh của một cô giáo trẻ tuổi đã qua đời vì tai nạn. Đây là máy tính của ông ấy. Hôm nay là ngày 28/9. Nếu vậy thì có liên quan không? Rồi loan dừng mắt tại một góc ảnh, nó mờ mờ viết ngày tháng gì đó. Đây là ngày sinh hay ngày mất của ai đó? Có khi nào là pass không? Quá đơn giản

Đang lục tìm từng vid để tìm thứ gì đó liên quan đến chiếc camera ở gần cổng ra thì bỗng nhiên cái máy tính để bàn sáng lên, ban đầu hình ảnh bị nhòe đi có lẽ vì nhiễu sóng. Nhưng rồi nó rõ ràng hơn, có hình bóng một cô gái đang kéo chiếc rìu sắc nhọn đầy máu và đứng ngay trước phòng này. Cái đầu cô ta bị ngoe qua một bên, người ngoài nhìn vào có khi lại nói rằng là do lỗi kĩ thuật khi phẫu thuật thẩm mỹ. Hay cũng có lẽ là một người bị tật hoặc một kẻ xấu xí bị tai nạn mà gây nên? Cô ta quay lại nhìn về phía Loan mà cười ghê rợn, đó không ai khác chính là Ngọc. Nụ cười dài đến nỗi cứ như kéo dài đến tận mang tai. Đầu ngoảnh sang một bên vì phần cổ chưa được may vá kĩ càng. Đường chỉ còn đó và cả cây kim nhỏ cắm đại vào bên trong vị trí thanh quản. Thật ghê rợn, màu trần xương dưới ngực rồi hai chân. Không biết cậu ấy đã mấy bao nhiêu phần trăm nước trong cơ thể. Râm! Râm!! Ngọc bắt đầu dùng rìu đập mạnh vào ổ khóa. Đúng thật nó rấy sắc, chỉ chém cào phát mà cái khóa to đùng đó đã bị đứt một bên. Ngọc tháo nó ra và đi vào trong, nụ cười vẫn còn đó. Tiếng va chạm kéo dài giữa rìu và nền nhà vẫn không ngừng vang lên. Loan trốn mình trong bóng tối mà không ngừng run sợ đến phát khóc, có khi nào cô bị chém ra bã không?

Khi vào được bên trong, tim Loan không ngừng thổ thức nhìn con người đang điên cuồng chém phá để tìm thứ gì đó. Một thứ vật sống. Roạt!! Cô chém đứt đi màn hình vi tính rồi đập luôn cái bàn phím mới toan. Ngọc chạy đi quay phòng mà tay không ngừng lác qua lại phá hủy hình dạng của vật thể nào xấu số dính phải

- Tại sao? Đâu rồi? Bước ra đây con mèo đáng ghét

Ngọc hét lớn, tiếng nói rõ khàn đi và không hề phát rõ âm. Cô vẫn điên cuồng chém và chém mặt dù có bao nhiêu thứ bị phá hủy đi chẳng nữa. Nhất định phải tìm ra thứ mình cần may ra mới thanh thản được. Ngọc cười điên cuồng chém xuống chiếc bàn inoc tạo một lỗ hổng nhỏ. Sau đó cô chém mạnh hơn để nó hé mở cho ánh sáng lọt vào bên dưới. Vẫn không tìm thấy. Ngọc bắt đầu điên cuồng hơn. Có lẽ cô thật sự đã tức giận rồi. Mỗi nhát chém là nỗi nhíp tim đập ngày càng thêm dữ dội. Loan phải đặt tay lên ngực để giữ tim mình lại nếu không nó nhảy ra ngoài lồng ngực mất. Nối cuối cùng, cái tủ đựng đồ đạc dự bị. Ngọc cười nam hiểm lết chiếc rìu đến đứng trước mặt nó. Tim Loan như ngừng đập nhìn vào khe hở. Ngọc chém mạnh xuống rồi điên cuồng chém thêm rất nhiều phát tiếp cho đến khi cánh cửa nát bét ra và ngã xuống. Không có ai trong đó cả, tại sao? Tất cả những nơi ở đây đều đã tìm hết rồi. Bây giờ với cái thân của Loan có trốn ở đâu cũng sẽ tìm thấy ngay

Phụt!! Ngọc núp thẳng cây rìu lên tấm la phong rồi cười phá lên

- Thông minh lắm cô bạn cùng lớp

Loan giật mình khi phần trắng của lưới riu chỉ còn 1cm nữa là sẽ chém đứt mặt cô ra làm đôi. Cô nhanh chóng trườn đi tìm một nơi thoát thân khác. Ngọc nhảy lên phần tù rút vũ khí khỏi đó rồi vung về leo qua chiếc lỗ như một xác sống. Nỗi sợ hãi lại dâng đến, trên này không hề có chỗ để thoát thân. Không có ống nước hay bất cứ thứ gì. Chỉ còn một cách để xuống dưới. Phập!! Cây riu bay thẳng qua mắt cô đâm vào tường. Ngọc chỉ còn cách cô 1 mét

- Ôi không!

Loan hét đập mạnh xuống nền la phong. Bỗng nhiên nó gấp mạnh rồi cả một vùng bên cô sập xuống. May mắn thay cô đã đáp đất an toàn nhưng cánh cửa đã khóa bên ngoài. Lấy hòn đá nhỏ kê bàn lên cao, Loan mạnh tay đập xuống. Đập được vài nhịp thì nó vỡ ra đúng lúc Ngọc nhảy xuống dưới được. Loan vớ lấy cái thanh sắc nằm bừa bãi ở trên kệ tủ mini sau đó ra ngoài khóa Ngọc lại ở bên trong. Lúc này cô mới bàng hoàng nhận ra, tất cả đang tiến về một hướng, họ bước đi khập khiễng như những thầy ma trông rất đáng sợ. Tuy vậy nhưng cô không hề bỏ chạy ngay mà đứng đó chờ đợi điều gì. Đến lúc một trong bọn chúng chạm tay vào người cô mới lấy trớn nhảy từ trên tầng hai xuống nhưng không may đã bị bông gòn chặn. Tốc độ di chuyển của chúng rất chậm hướng gì cô đã cho bọn chúng lên lầu hết rồi. Cô còn hàng tá thời gian để chạy ra khỏi cổng trường. Tiếng chuông báo động vang lên, ông bảo vệ vẫn còn ở đó. Ông lao nhanh túm lấy tóc Loan. Cô xoay người lấy thanh gỗ cắm bậy ở đó mà đâm vào người ông ta khiến ông ấy ngã xuống. Cuối cùng chỉ cần mở cổng và ra ngoài. Kết thúc!!

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ải cuối cùng?

Loan gặp ngay Bảo đứng bên ngoài cổng trường. Anh đang nhìn cô tươi cười dịu dàng. Nụ cười trong ánh nắng ban mai như soi sáng con đường tăm tối mà lúc này Loan gặp phải. Hai mảnh tối và sáng cắt nhau như thế cho đến khi khung cảnh tối đi và tất cả chìm vào một không gian khác. Hai người đã trở lại căn biệt thự

- Chúng ta quay trở lại rồi

- Vậy có nghĩa... Ngọc và Minh đang ở đây

- Minh biết cậu đã trải qua những chuyện gì- Bảo ân cần nắm lấy tay Loan. Có lẽ cô vẫn chưa hoàn toàn hết sốc về chuyện này. Anh đã được chứng kiến tất cả mọi sự việc trong trường. Vì sao người hứng chịu thử thách là Loan, vì anh đã bắt đầu có tình cảm với cô ấy

Loan nhẹ tay gạt nó ra khỏi mình rồi cười đùa

- Cảm ơn cậu, có lẽ chị ấy đã tính sai một bước? Đáng nhẽ ra người chấp nhận thử thách là cậu

Cô ấy không hiểu

- Cậu nghĩ xem, hai người họ có thể ở đâu

- Sân thượng. Chúng ta hãy tách ra làm hai, đây chưa phải là nhà cậu

Đúng vậy, căn biệt thự này không nhiều tầng đến như thế

Loan đi lên trên và Bảo hướng xuống dưới. Hai người dù có đi thế nào cũng gặp nhau và quay trở lại vị trí cũ. Loan tức mình

- Chúng ta phải làm sao? Chị ấy...

Cô vò đầu bứt tai cố giữ bình tĩnh cho bản thân. Hãy cố nghĩ cách để thoát khỏi nơi này

Hay chúng ta cùng đi về một hướng. Lên trên xem!!

Cả hai cứ thế lên mãi lên mãi. Không biết đã đi trong bao lâu và được bao nhiêu tầng nhưng Loan đã rất mệt mỏi rồi. Cô cực nhọc gục người xuống nền cầu thang

- Loan cậu ổn chứ

- Cậu cứ đi trước, sau khi mình nghỉ ngơi được một chút sẽ theo sau

- Không được!!

Anh đi xuống mấy bậc cầu thang quay lưng về hướng Loan

- Cậu không cần phải làm thế, mình không muốn làm gánh nặng cho ai cả. Ta đi nào

Chắc phải tự mình đi thì Bảo mới chịu nhất bước. Tuy vậy nhưng anh vẫn chăm nhìn cô từng chút một vì lo lắng. Được thêm một hồi hai người trở lên sân thượng cứ nghĩ rằng sẽ được nghỉ ngơi nhưng khi vừa đặt chân đến một cảnh tượng khiến họ không thể hoảng hơn, Ngọc và Minh nằm rải rác hai bên sân thượng. Hai người tăng ra hai bên tiến đến đích của mình. Loan lao đến bên Ngọc mà gọi tên cô nhưng cô cứ như người chết. Mắt mở thờ đều tìm đập nhưng hầu như các cơ quan khác không hoạt động, ngay cả mí mắt cũng không chớp xuống để Loan cảm thấy yên tâm

- Chuyện gì vậy nè!

Đây chắc chắn là Ngọc và bên kia là Minh. Vì chiếc lắc tay này cô đã mua cho Ngọc hôm sinh nhật

- Tại sao họ lại không nói gì? Cả cử động cũng...

Loan nhấp tay vào ấn huyệt ngay cổ của Ngọc, nó đã ngừng đập. Tại sao?

- Cậu ấy chết rồi

Loan như nghẹn lòng lại cổ ngăn nước mắt lăn khỏi khóe mắt. Cô mím môi để không để nấc mình vang lên. Loan đặt Ngọc vào bàn công sân thượng sau đó vuốt mắt Ngọc khụy xuống. Nhưng lại không được, mắt Ngọc vẫn mở và nhìn chăm chăm vào Loan

...

- Loan!! Loan à!!

Giọng nói ấy rất quen thuộc, ở đâu nhỉ. Nó đã cùng gắn bó với cô từ nhỏ, cùng nhau vui đùa trên thảm cỏ trước sân. Ai đó!?! Cô đưa tay đặt lên trán, mắt mở ra nhẹ nhàng rồi neho lại dưới ánh nắng ban mai sau đó nhìn về nơi phát ra âm thanh quen thuộc ấy. Mắt Loan ngày càng mở to hơn khi nhận ra đó là Ngọc. Loan bật dậy ôm lấy cô như đã nhiều tháng vắng hơi. Ngọc hơi bất ngờ nhưng cũng vỗ lưng Loan để an ủi nếu có chuyện gì đó

- Chuyện gì vậy Loan? Hôm nay mình thấy cậu ngủ muộn hơn mọi ngày đó. Một mối trong người à

Loan lắc đầu nguây nguẩy ôm lấy Ngọc thêm lần nữa. May quá đó là một giấc mơ

- Cậu đánh mình một cái đi, để mình biết là mình không có mơ!

- Aha cậu mơ thấy ác mộng?

- Có thể gọi là như thế

- Các cậu hãy dùng buổi sáng với cha con mình rồi hãy về nhé!!

Đó là Bảo. Ánh mắt hai người chạm nhau, anh nhìn cô bằng ánh mắt có chút bối rối. Thấy vậy thì không nhìn nữa, Loan ngồi dậy trên chiếc giường ướt đầm mồ hôi. Cứ như hôm qua chính cô là người trải nghiệm những cảm giác mạnh ấy vậy

- Mình có việc phải về rồi hai cậu ở dùng bữa với hai cha con họ rồi đi sau nhé- Loan vừa nói vừa tháo ánh nhìn ra khỏi màn hình điện thoại của mình

Nghe thế Ngọc cũng không nhiều lời làm gì. Thế thôi ăn luôn phần của Loan cho thuận đời.

Trên đường trở về từ căn biệt thự, Loan không ngừng suy nghĩ về những gì mình từng trải trong "giấc mơ" kì lạ đó. Cả hai đều vượt qua các thử thách rất dễ dàng và không ai bị tổn thương về tính mạng, việc Ngọc và Minh bất cóc chỉ là cái cớ để đưa hai người vào giấc mơ. Nếu vậy chị ấy muốn cái gì? Nhắc nhủ cái gì đó?

Hôm sau họ vẫn đi học bình thường, Ngọc, Minh và Bảo thì hẹn nhau. Loan thì lại liên lạc không được, lại không dám gọi mà phiền bố mẹ cô. Thật kì lạ, hôm nay cậu ấy không đến trường. Cho dù cô có gọi mấy lần vẫn không được. Gương mặt Ngọc lộ rõ sự lo lắng khủng khiếp khi chị ấy cứ nói một câu xa lạ

- Cậu cứ gọi cho gì Vân (mẹ của Loan) một lần thôi, có khi cậu ấy lại xảy ra chuyện gì đó!!- Minh an ủi

Bất quá đành vậy, nếu gì ấy có bận đến đâu cũng không đến nỗi không quan tâm đến con gái mình chứ!! Cho dù không phải mẹ ruột

- Alo tôi xin nghe

- Gì Vân ơi, con là Bảo bạn của Loan đây ạ. Gì làm ơn cho con hỏi Loan...

- Loan sốt cao nên nhập viện rồi con

Chưa kịp nói thêm lời nào đã bị ngắt máy, điều này khiến Ngọc ngày càng lo lắng hơn. Về phía Bảo, anh cũng rất lo lắng cho Loan nhưng điều khiến anh bận tâm hơn là về chuỗi tin nhắn không hồi kết của một người mà anh đã xếp vào hạng quá khứ. Thật phiền phức anh quyết định tắt nguồn điện thoại bất

đầu hào làm bọn với Ngọc và Minh. Ngọc lên đứng giữa lớp nói những gì mà gì Vân đã nói. Họ bắt đầu đâm ra lo lắng cho cô bạn cùng lớp với mình

- Chúng ta hãy sắp xếp thăm cậu ấy tại bệnh viện trong vòng 3 ngày nữa

Họ gật đầu tán thành

Ở trong bệnh viện thật chán chường, Loan rời giường đi ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành. Cứ mãi khịt khịt mũi khứ trùng như thế con người nào mà chịu được. Bác bảo vệ đã ngủ, thừa cơ hội này ra ngoài xem sao? Ít nhất bản thân mình cũng nên biết mình đang ở bệnh viện nào chứ!! Đang bước đi lại vấp phải một hòn đá nhỏ giữa đường, Loan vụt thẳng ra ngoài ngã xuống thềm cỏ xanh mơn mẫm. O!! Đây là đâu? Một cây cổ thụ lớn rỗng thân đang ở trước mặt, trên người cô không phải đồng phục bệnh nhân của bệnh viện nhưng thay vào đó là trang phục leo núi thông dụng. Loan nhẹ nhàng rón rén bước lên trước để nhìn vào bên trong thân cây đen ngòm đó

Nhìn thấy con gái mình cứ co giật đồ mồ hôi và độ sốt lại không ngừng tăng lên, cha mẹ Loan hết sức lo lắng

- Con bé có sao không hả anh! Bác sĩ!!

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giác mơ kì lạ, mọi chuyện dần hé mở

Giấc mơ ấy cứ lặp đi lặp lại nhiều lần khiến Loan trở nên trầm cảm. Cô ăn một chút cháo cho vào miệng. Gì Vân buồn rầu nhìn cô mà xót. Nhưng Loan lại gạt bỏ sự quan tâm đó, cô hất tay gì Vân ra khỏi đầu mình

- Bà không có tư cách để chạm vào người tôi

Cha Loan đang ở bên ngoài nhìn vào chỉ nhẹ thở dài, ông hối hận vì năm ấy không cứu được mẹ Loan. Để bà ấy phải ra đi trong đau đớn. Nhưng điều khiến Loan thấy đáng hận hơn, mẹ cô qua đời chưa được 1 tháng thì ba cô đã cưới vợ mới, lại là chị em song sinh với mẹ mình. Khác nào đang chọc tức cô cơ chứ. Hôm nay mọi người trong lớp lại đến nhưng cô không muốn gặp mặt. Cô lại bắt đầu lên cơn sốt. Lại giấc mơ đó, nó gần vật đã bao hồi khiến nhiệt độ ngày càng tăng cao hơn

- 41.3℃! Thật không ổn chút nào, nhiệt độ cứ ngày nào cũng tăng lên như thế...

- Vậy là sao hả bác sĩ, con gái tôi...

- Đừng lo lắng thưa bà, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức mà

...

Và cũng hôm nay, lớp học của họ có thêm một học sinh mới. Chưa ngồi xuống vị trí của mình nhưng cô gái ấy đã thấy người thân của mình đang ngồi vị trí bàn áp cuối và chỗ bên cạnh trống rỗng. Rất tiếc là đã có chủ. Cô gái bấu môi ngồi xuống bàn dưới cùng nhìn Bảo với ánh mắt đều cán. Ngày hôm ấy, Bảo chẳng nói năng gì với bất cứ ai. Họ bắt đầu lên kế hoạch tiếp tục vào bệnh viện để thăm Loan. Khi tất cả đã mất dạng, Bảo hăm mặt quay xuống phía dưới

- Em đến đây làm gì?

- Nhớ anh

- Đừng đùa- Mặt anh trở nên nghiêm trọng hẳn

Cô gái cười phá lên xoay con dao nhỏ trên tay mình sau đó dứt khoát đâm mạnh trên bàn của Bảo đang ngồi

- Không chừng em sẽ giết cả cô gái bên cạnh anh đấy. Tim đứa bé với em

- 3 năm rồi, em vẫn không hề thay đổi. Bộ trong 4 bức tường đó em không hề thấy ăn năn gì à

Nhưng cô gái ấy lại lơ đi câu nói của anh

- Đừng nhiều lời Bảo ạ, anh phải nghe lời em. Dao không có mắt

- Loan đã làm gì? Sao em lại muốn lấy mạng cô ấy

Cô gái định nói ra lí do thì Ngọc bước đến hỏi thúc

- Hai cậu lâu quá đó. Bảo! Có đi không thì báo tiếng, cả lớp đợi này giờ rồi

Cô gái ấy bắt đầu áp úng thẹn thùng tỏ vẻ của một người bị cô lập khi vào lớp mới

- Ủ... mình có thể đến nơi cậu nói để thăm cậu mà đang ở bệnh viện được không? Mình... mình không biết cậu ấy là ai

- Được chứ! Như vậy càng tốt. Mình sẽ giới thiệu cậu với Loan. Đi thôi

Ngọc bước vào nắm lấy tay cô gái đi ra ngoài. Cô nhìn Bảo bằng ánh mắt đặc thảng. Anh nhanh chân chạy theo kêu í ới

- Hôm nay bạn con lại đến thăm

Loan chỉ gật đầu một cái không nói thêm câu nào

- Hôm nay con có thể để mọi người vào thăm con không?

Lại gật đầu. Ông hôn lên trán Loan âu yếm như cách cư xử của một người mẹ

- Cha xin lỗi

Mỗi lượt cứ thế 4-5 người vào thăm và hỏi han sức khỏe Loan như thế nào. Đến lượt Ngọc Minh Bảo cùng với bạn học sinh mới, Loan ngẩn người nhìn cô ấy chăm chăm

- Cậu ấy là Thảo Vy. Là học sinh mới chuyển vào lớp chúng ta

Loan cứng người thêm một chút rồi bắt đầu gật gù

- Chào cậu, mình là Loan

- Mình biết mà... à... mình đã nghe Ngọc nói về cậu trên suốt đường đi. Cứ tăng bốc cậu lên như là diễn viên nổi tiếng vậy đó. Vy chạy đến bên cạnh nắm lấy tay Loan thân thiết không quên cho Bảo một cái liếc xéo. Anh lo nó đi đứng đút tay vào túi quần nhìn ra ngoài cửa sổ

- Cậu có muốn ra ngoài dạo không? Hôm nay trời đẹp- Anh nói

- Hôm nay thì không? Mình bây giờ tâm trạng không muốn ra ngoài

- Đành

Họ nói chuyện một hồi Minh chợt phát hiện có một cuốn sổ nhật kí trên bàn, bên trong mặt giấy có một bức họa, một gốc cây có lỗ hổng lớn. Xung quanh toàn là một màu đen

- Là do cậu vẽ à

- Đúng vậy- Loan có chút vui vẻ- Cứ vài ngày mình lại mơ thấy một giấc mơ. Chính mình tìm đến nơi này, nơi có gốc cây như thế. Ban đầu chỉ toàn là một màu đen nhưng càng ngày càng rõ dần. Vì thế mình muốn ở lại đây thêm vài tuần để xem xét như thế nào. Có thể nó là thứ gì đó rất quan trọng. Một giấc mơ không thể lặp đi lại nhiều lần như thế

- Cậu có tin vào tâm linh không?- Vy đột nhiên lên tiếng

- Tâm linh, hoàn toàn không? Một khi đã chọn ngành này thì tất nhiên tâm linh chỉ là thứ xa xỉ hư vô đối với mình mà thôi

- Chị của Bảo... là một nhà thôi nhiên và cũng là một thầy bói tài ba

4 cặp mắt bắt đầu nhìn về hướng của cô học sinh mới đến. Không bất ngờ về nghề nghiệp của chị họ Bảo mà lại ngạc nhiên khi cô ấy lại biết chuyện của "người khác". Thấy mọi người nhìn mình như thế, Vy đứng dậy tươi cười bước chân về phía Bảo khoác lấy tay anh và nói

- Mình... là người yêu cũ của Bảo

Anh giật mình dừng phản kháng nhưng ngón tay ấy bấu chặt tựa như có thể chảy máu. Anh đành lặng im

- Đã chia tay cách đây 3 năm- Bảo nói thêm- Sau cái chết của chị ấy

Loan bật khóc không rằng khi nhớ đến hình bóng ấy, cô gái đã gắn bó làm bạn với Loan khi mẹ cô mất. Người đã cho cô cảm giác được mẹ ở bên khi cảnh mẹ bị người khác giết cứ tồn tại trong quá khứ

Thấy Loan khóc Bảo cũng cúi lòng kéo tay của Vy ra khỏi người mình rồi bước đến bên cạnh cô

- Xin lỗi cậu Loan

- Không! Cậu không có lỗi

Vy nhìn hai cá thể trên giường mà nhếch mép, Ngọc tròn mắt nhìn cô cứ như một kẻ điên trốn viện

- Alo!!

Bỗng điện thoại cô reo lên và lấy đó là cái cớ để ra ngoài

- Minh thấy cậu ấy có gì đó không bình thường

Ngọc bước đến đứng bên kia giường chồm đến nói. Minh thấy thế liền hòa theo. Anh nói

- Bảo à cậu nói rằng cậu là người yêu cũ của Vy vậy trước đây cậu thấy cậu ấy thế nào

- Minh... mình bị tai nạn nên mất đi trí nhớ... cô ấy đã chia tay mình vào lúc ấy- Không ngờ lại có lúc anh phải nói dối về quá khứ của mình

Loan đã thiếp đi lúc nào không hay. Cô nằm tựa đầu vào vai Bảo một cách nhẹ nhàng khiến anh cũng chẳng nhận ra. Nhìn xem hàng mi dài rũ xuống cùng với đôi môi hồng nhạt tự nhiên, anh muốn nựng nó quá! Bảo từ tốn nâng đầu Loan để nó yên vị dưới chiếc gối êm. Họ ra về trả lại không gian yên tĩnh vốn có cho căn phòng

- Tao không muốn nghe tụi bây nói chỉ một kết quả từ trước đến giờ- Vy gằn giọng nói chuyện điện thoại bên ngoài bệnh viện

- Em xin lỗi

- Tao sẽ giết mày

Nói rồi cô cúp máy tựa người vào một chiếc xe ga đỏ ngắm nghĩ những chuyện mà cô sẽ làm trong thời gian trở lại đây

- Tôi nhất định sẽ tìm được và phanh thây nó ra. Trước chị! Và cả cái lũ chuột nhất kia nữa

Từ xa! Có ai đó đang theo dõi Vy. Cô lạnh sống lưng quay lại thì chẳng thấy ai nữa

- Chuyện... chuyện gì!?

Lý này cả lớp đã tập hợp đông đủ và ra ngoài để chuẩn bị về trường và tiếp tục lên lớp. Nhà trường chỉ đồng ý cho họ 1h30p

- Gia đình mình mắc một chuyện rất quan trọng, các cậu về cẩn thận, mình sẽ lên lớp sau

Tội cho cậu ấy, chưa gần gũi chúng ta được bao lâu thì bị gia đình quản thúc rồi. Đó là suy nghĩ của một số người. Nhưng Bảo thì không. Anh biết Vy thì làm gì mà có gia đình. Anh muốn theo dõi cô ấy

- Ta đi thôi Bảo. Nhanh nào

Đành để sau vậy

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chia rẽ nội bộ

Rột roạt!!

Tiếng bước chân lặng lẽ giẫm nát từng tất lá khô của đôi chân mang đôi giày puma hiệu nổi tiếng. Loan cầm bản đồ trên tay nhưng không biết nguồn gốc nó từ đâu và... cô cũng chẳng biết đây là nơi nào. Bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, hướng đi cũng mờ dần, Loan rút chiếc điện thoại trong túi bật Flash để mình có thể bước tiếp. Đi thêm một hồi cô nhìn thấy hốc cây quen thuộc. Nó đã ở trước mặt, rõ ràng hơn rất nhiều và cả khi bây giờ cô có đèn pin mà, cả lượng pin điện thoại cũng full. Bây giờ chỉ còn đi thẳng đến đó mà thôi nhưng... chạy thêm vài bước thì ánh đèn duy nhất soi sáng màn đêm tắt lịm, bước chân của Loan loạn choạng rồi mất hẳn chỉ nghe thấy tiếng gì đó ục ục xuống đất

Loan nhẹ nhàng mở mắt, xung quanh... vẫn được bao bọc bằng một màu trắng đặc trưng ở bệnh viện

- Ba!!

- Cuối cùng con đã tỉnh, cứ đổ mồ hôi như thế ba lo lắm biết không
- Ba chuẩn bị đi đâu?- Câu hỏi dựa trên bộ trang phục đang khoác lên người. Ba cô đang mặc một bộ vest đen hiếm thấy
- Một người đã phải mất mạng để lấy những thông tin này về. Bây giờ ba đi viếng ông ấy. Con hãy từ từ ở đây mà xem xét

Nói rồi ông đi thẳng mặt. Người đã hi sinh là bạn thân nhất của ông

Tiếng chuông vào lớp bắt đầu vang lên, Vy mệt mỏi ngồi xuống. Hôm nay cô muốn cúp học. Nhìn sang phía bàn của Ngọc và Minh, Vy thầm nghĩ- Ôi sao cặp đôi này hạnh phúc quá nhỉ

- Thật chướng mắt

Giờ nghỉ trưa, canteen thật ồn ào, chỉ bằng lên vào thư viện dùng bữa cho yên tĩnh. Nhưng khi vừa bước vào trong thì gặp đôi tình nhân ấy đang thân mật bên nhau. Rõ ràng cũng có mắt nhưng sao lại để người khác đọc cho nghe? Đâu phải không biết chứ. Xong một quyển sách mỏng nhỏ đó Minh đề nghị lấy quyển khác để đọc. Ngọc đề nghị lấy tiểu thuyết. Rà theo từng sóng sách và đọc tên bìa, Minh cảm thấy quyển tiểu thuyết bìa rất thích hợp. Harry Potter. Nó kể về một quá trình thật dài của nam nhân vật chính. Ngọc thích điều này. Quyển này có lẽ được! Bước xuống khỏi chiếc thang gỗ vừa cũ vừa mới anh ra khỏi gian sách tiểu thuyết nhưng xui thay lại bắt gặp Vy đang đi ngược chiều. Hai người động nhau thế là Vy ngã xuống. Cuốn sách tiểu thuyết thiết bị đâm thẳng xuống mắt cá chân của Vy làm cô đau đến nỗi ngã chổng dĩa mà đứng cũng chẳng xong

- Ô!! Cậu không sao chứ?

- Không sao... Á!!

Cô ngã xuống lưng dựa vào thành sách mệt mỏi. Đứng không được. Minh rất hoảng, điều anh nghĩ mình cần làm bây giờ là đưa Vy đến phòng y tế, mọi lỗi lầm là ở anh

- Để mình đưa cậu đến phòng...
- Chân mình không đi được

Không chần chừ Minh liền bỏ cuốn tiểu thuyết xuống hai tay bế Vy đi khỏi thư viện. Ngọc đứng như trời trồng chứng kiến tất cả, cái hành động đó Minh vẫn chưa hề giành cho cô một lần nào. Đau quá, cậu ấy đang bế ôm một người khác không phải cô. Nước mắt đã rơi tựa lúc nào, Ngọc bước đến nhặt cuốn tiểu thuyết ôm vào lòng. Minh không hề liếc nhìn cô một cái khi sự việc xảy ra. Cô trở về với nhiều sắc cảm khó tả trên khuôn mặt. Bảo nhìn cô nhưng không biết nên nói gì

Tại phòng y tế, Vy đang ngồi trên thành giường và dưới chân là chị y tá đang băng bó lại vết thương ở mắt cá chân. Cảm giác này thật tuyệt, có người quý dưới chân mình. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ sau cuối, cô y tá ra về trước để Vy ở lại, tiếp sau đó Minh bước vào cùng với túi đồ ăn trên tay

- Cậu vẫn chưa về lớp từ lúc đưa mình lên đây. Không sợ Ngọc giận sao?- Vy hỏi

Nhờ thế lúc này Minh mới nhớ đến cô gái bé bỏng của mình. Anh đã bỏ rơi cô ấy, quên mất cô ấy

- Có lẽ mọi người đã về hết rồi. Để mình về lớp lấy cặp sách cho cậu và mình nữa. À... có cần mình đưa cậu về không?
- Lát nữa sẽ có người sẽ đón mình... hoảng hôn đẹp chứ!?
- Xin lỗi mình không có tâm trạng để ngắm

Điều này làm Vy khó chịu, làm quái nào lại chối bỏ một lời khen khéo từ một cô gái chứ!? Minh vội đi chạy về lớp một cách nhanh nhất. Cô lẽ Ngọc vẫn đang chờ. Nhưng không! Cô ấy đang đứng ở hướng ngược lại mà Minh đã chạy. Nước mắt rơi nặng trên má Ngọc vác cặp lên vai rồi đi

Sau khi dành thêm một giấc khoảng 20p, Vy nhận ra có lẽ ngôi trường này chỉ còn mình cô, đây là thời gian bác bảo vệ đang dùng bữa tối. Cô mệt mỏi đứng dậy tháo băng ra khỏi chân mình rồi kéo miếng da dày căng ấy khỏi bề mặt mắt cá. Việc giả bị đau chân làm cô khó chịu, phải ngồi yên nơi này một đồng nhưng vẫn đỡ hơn khi phải ngồi lì trên chiếc ghế và nghe những cô thầy giảng "đạo". Cặp sách đã được đặt gọn gàng trên chiếc bàn bên cạnh, có lẽ bây giờ cô nên về thôi, ở đây không khéo lại gặp ma đấy

Đi xuống dưới gần bước ra khỏi cổng, điện thoại Vy reo lên, nhìn dãy số quen thuộc trên màn hình, cô bắt máy

-...

- Tao biết không có gì ngon lành rồi, nói nhanh rồi đến trường chờ tao về

Hút!!

Dường như có thứ gì đó vừa lao qua tán cây đằng sau lưng của Vy. Nó trắng trắng. Tiếp đến một luồng gió thổi nhẹ làm bay mái tóc cộng với cảm giác ớn lạnh đến tận sống lưng, cô quay lại nhìn nhưng lại chẳng có gì cả. Khi quay lại phía trước, đằng sau cổng sắt lớn đó, dưới bóng đèn mờ ảo để soi sáng

mắn đất trước trường, một cô gái với mái tóc đen ướt sũng đang đứng đó, cô vận một chiếc váy đen cộng với chiếc áo sơ mi sọc tím. Cô ấy đang nhìn người đối diện mình mắt tròn trĩnh không nhắm. Trước khi cô gái ấy biến mất trước tầm nhìn của Vy, nghe đâu thoang thoảng mùi rong rêu đầy mũi. Chính nó đã khiến Bảo di chuyển đến cổng trước sớm hơn. Thấy Vy đứng đó nhìn ra phía cổng, anh định lên tiếng nhưng thôi. Sau khi hình bóng ấy biến mất, Vy nhanh chóng quay dọc nhìn ngang để tìm một hình bóng nào đó nhưng lại thấy Bảo. Cô mừng rỡ chạy lại nắm lấy cánh tay anh cứ như rất thân thiện

- Bảo à! Làm ơn... em vừa thấy gì đó

- Cậu làm gì ở đây giờ này

- Làm ơn đừng nói chuyện như vậy với em, xa cách lắm. Chìa khóa trọ của em bị mất nhưng em lại không tìm thấy. Mất rồi! Sao em dám về nhà một mình đây

Huống gì Vy cũng là con gái, nếu những lời cô nói là thật thì nếu có xảy ra sự cố nào đấy thì anh có lẽ là người có lỗi nhất

- Về nhà mình đi

- Ba anh...

- Đi công tác rồi

Đã lâu rồi không trở về căn nhà này, phút chốc nó trở nên lạ lẫm với Vy

- Anh nấu cho em chút đồ ăn được không?

- Mình biết cậu chưa ăn gì

- Anh chu đáo quá

Bảo bắt đầu vào công việc, anh mở tủ lấy vài cái trứng cho vào chiếc bát lớn nêm nếm gia vị rồi bắt đầu đánh trứng. Tiếp đến anh vo gạo cho vào soong cắm điện bật nút sau cùng anh thái vài miếng thịt bò để xào cần. Chỉ bấy nhiêu đã đủ cho hai người ăn rồi. Vy nhìn hình dáng của anh nhớ lại 3 năm trước. Anh đã chính tay nấu cho cô bữa ăn cuối cùng

Roẹt!!

Chiếc chìa khóa được rút ra khỏi ổ, cánh cửa to lớn được đẩy vào. Dường như tiếng dầu sôi khá lớn làm Bảo hay Vy đều không chú ý đến sự khác thường. Vy đang dang tay ôm anh từ đằng sau như những cặp tình nhân đang trong giai đoạn cao trào

Tiếng bước chân ngày càng gần hơn và tất hần cho đến khi dừng lại ở cửa bếp nhìn vào hai cá thể đang dính chặt. Loan không có gì là bất ngờ nhưng lại thấy có lỗi vì nhất thời quên mất nhà này đã có chủ. Loan vận một bộ trang phục đen toàn bộ vì cô vừa đi đến buổi chôn cất của bạn thân của cha mình. Hôm nay cô đến đây để thấp cho người chị quá cố của mình một nén nhang

- Xin lỗi!!

Thấy Loan Bảo không giấu nổi sự ngạc nhiên vội vàng kéo tay Vy ra khỏi eo mình nhanh chân chạy đến

- C... Cậu làm gì ở đây

Loan xoay người đứng đối diện với Bảo trên đôi giày gót cao hai tay cầm chiếc túi xách nhỏ màu đen ở đằng trước

- Mình đến thấp cho chị Tuyết Nhi một nén nhang

- À... lúc này... không phải như cậu đã thấy đâu

- Mình chỉ đến đây để thấp nhang, xin lỗi vì vào nhà cậu mà không xin phép. Mình xin trả lại chìa khóa cho cậu. Đây là... của chị ấy đã tặng... cho mình

Bảo nhìn chiếc chìa khóa vội đặt vào lòng bàn tay của Loan

- Cái này là quà mà chị ấy tặng cậu. Hãy giữ đi

- Cảm ơn

Loan không nói thêm gì nhiều bước vào bên trong. Cô vẫn muốn xác định lại năng lực của mình, có thật sự là mình có thể nhìn thấy những hồn ma

- Chị Tuyết Nhi, làm ơn cho em thấy và biết rằng chị đang ở đây đi

Thấy Loan có thể vào trong đó Vy cũng muốn vào nhưng Bảo lại không cho phép. Vì miệng lưỡi cô ta quá dẻo ngọt, bắt quá Bảo cho Vy vào trong đó nhưng với thời lượng là một phút

Sau khi Loan bước ra bên ngoài và tiến thẳng ra cửa không một cái quay đầu nhìn, Vy bắt đầu nhấc chân đi vào bên trong. Loan đi về phía chiếc xe hơi đen đang đặt đó nhưng bỗng nhiên bước chân cô trở nên Loan xệ, đầu óc quay cuồng nên đã ngã xuống. Bảo dừng tốc độ nhanh nhất và định hét lớn tên của Loan nhưng rồi thấy được có ai đó đã nhanh hơn anh một bước. Là một người con trai, khá điển trai. Loan đã bất tỉnh và được đưa vào xe

- Đó là ai...

Cuối cùng cũng đã vào được bên trong, chỉ có một phút nên thực hiện ý định nhanh thôi

- Muốn làm ma dọa tôi à!? Tôi sẽ không để chị sống yên thân đâu

Vy bước đến bên cạnh hủ tro cốt nhếch miệng cười nhìn lên bước đi ảnh của cô gái đang cong môi dưới nắng sớm. Nhưng sau khi mở nắp hủ cốt, thứ bên trong khiến cô không thể bằng hoàng hơn. Vy tròn tròn mắt, đôi tay run lên sợ hãi chỉ thẳng vào bức di ảnh. Nó đang chuyển mắt nhìn về phía cô, đôi môi như cao su co lại mất đi nụ cười vốn có. Bỗng nhiên cô bị trượt chân ngã xuống sàn. Không muốn nán lại thêm, Vy vén tấm màn che chạy nhanh ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Về đến nhà Vy như người mất hồn ngồi xuống ghế sofa với những câu hỏi vô căn cứ trong đầu. Trong hủ tro cốt đó... toàn cát chứ không phải tro. Chẳng nhẽ chị ta còn sống, vậy Loan đã nhìn thấy nó chưa. Bây giờ phải đưa ra hai khả năng, nếu Loan đã biết thì chắc chắn sẽ liên lạc với chị ta vì qua những vì Ngọc kể chắc chắn hai người rất thân thiết. Nhưng nếu là trường hợp thứ hai là Loan không biết, như thế thì không có gì để buộc cả. Tuy vậy cũng có thể xảy ra trường hợp thứ ba. Loan đã nhìn thấy nhưng đang phân vân có phải là chị ấy còn sống hay không. Nếu còn thì có lẽ ngay cả thằng bé con chị ta cũng thế vì sau lúc đó Vy cho người tìm rất nhiều ngõ nách nhưng không thấy xác nó đâu và nếu có bị thú hoang ăn thịt ít nhiều gì cũng có thứ gì đó bị để lại chứ. Vẫn chưa thể tiên đoán được gì

Minh và Ngọc hôm nay lại cùng nhau đến trường, Bảo mắc một số việc với ba mình nên đã ở lại thêm vài phút. Trên đường Minh có rủ Ngọc ghé vào quán ăn ven đường để thưởng thức điểm tâm vì nhìn Ngọc có vẻ rất tùy tiện. Minh có cố gắng hỏi nhưng cô lại chỉ nói cứ lác đầu cho qua. Anh buồn lắm

Bỗng nhiên hình ảnh Vy lại xuất hiện, anh tự hỏi cậu ấy đã khỏe chưa. Cảm giác muốn biết ngay bây giờ, Minh lấy cớ chạy đến nơi vắng người mà nhấc số gọi

- Chào cậu. Cậu thấy thế nào rồi

- Ổn lắm luôn, ngủ một đêm ngày hôm nay hết rồi. Chắc do tài chăm sóc thần kì của cậu

- Aha! Cậu đã đến trường chưa

- Mình đang trên xe buýt sắp tới rồi. Còn cậu đang ở đâu, làm gì

- À mình đang ăn sáng với Ngọc này

Hai người cứ thế tán gẫu không màn đến hình bóng thứ ba. Ngọc nhìn Minh mà uê nước mắt. Cô bỏ đi trả tiền cho cả hai suất ăn. Minh đã nhìn thấy, anh hơi chùn lòng theo sau định rằng sẽ xin lỗi Ngọc khi đến lớp

Đang bước đi từng nhịp nặng nề, điện thoại reo nhưng cô cũng chẳng muốn nghe. Nhìn dãy số trên điện thoại lòng Ngọc trở nên căng thẳng ần dẫu tích màu xanh

- Con nghe ạ... cái gì!? Loan...

Kết kết!...

Một vụ tai nạn xảy ra ngay trước mắt Ngọc và trước cổng trường. Cô quen nạn nhân, một bóng dáng quen thuộc trong chiếc quần Jeans đen và áo phông trắng. Đó chính là Loan. Tại sao cô lại trốn viện? Chẳng nhẽ... muốn làm cho mọi người bất ngờ sao. Minh bàng hoàng chạy đến đối diện với vụ tai nạn. Thấy thể Ngọc vội túm lấy áo anh trong đau khổ

- Loan... đó là Loan

- Ta mau lại xem

Minh chạy trước xen vào bên trong còn phần Ngọc, chân đã mất máu rồi nhất còn không nổi. Chẳng chốc sau cô ngã lịm dưới nền đất của buổi sáng

sớm. Chiếc xe gãy ra tai nạn đã chạy đi với tốc độ không tưởng. Đến một nơi vắng người, cô gái ấy bước xuống tháo bỏ chiếc khẩu trang còn lại đôi kính và cái nón lưỡi trai màu đen

- Chị xin lỗi em Loan

Khi ý thức đã được lấy lại Ngọc liền nghe thấy những giọng nói quen thuộc vang lên. Có của Bảo, của Minh và của cha mẹ Loan. Nó không được rõ ràng cứ như đang bị cách âm bởi thứ gì đó

Cô nghe ai đó đang gọi tên cô. Ngọc!! Là Minh, anh ấy đang ở đây. Vui quá. Nhưng đột nhiên hình ảnh Loan bị xe tông ngay trước mắt, Ngọc liền vật dậy mới nhận ra mình đang ở bệnh viện. Thêm một chốc chàng trai hôm nọ xuất hiện

- Ba ơi Loan sao rồi!!

Lòng Bảo như lấy viên tạ ra khỏi, nó nhẹ kinh. Thì ra anh ta là anh trai Loan. Nhưng sao hai người lại chẳng có gì giống nhau nhỉ

- Em con đang trong phòng cấp cứu đấy

Anh ta gồng mình vuốt tóc từ trước ra sau lộ rõ vẻ mặt căng thẳng. Anh ta chắc hẳn rất lo cho em gái mình.

Đền phòng cấp cứu tắt, tất cả mọi người cùng ào lại xem xét tình hình. Cả Ngọc cũng bỏ giường bệnh mà chạy đến khiến bác sĩ khó mà thờ được

- Tôi chỉ muốn gặp người nhà bệnh nhân

Cả ba người họ ngồi yên trong phòng nghe ngóng kết quả. Họ đều mừng rỡ vì nếu thái độ như thế chắc chắn Loan an toàn rồi. Nhưng ai là người đã gây ra vụ tai nạn? Rõ ràng là ngấm đến Loan nhưng hồi nào giờ Loan đã gây thù chuốc oán với ai bao giờ

Bây giờ chỉ là thời gian ra chơi ở trường. Minh đề nghị đến lớp. Ngọc thì cũng không có gì quan trọng và sau đó cả ba cùng đến trường nhưng khi đến nơi Ngọc lại trở chứng đau đầu thế nên Minh đưa cô lên phòng y tế. Đến nơi anh lại tận tình xuống canteen đề nghị cô phục vụ nấu cho ít cháo nhè với thịt băm. Minh đối xử tốt với Ngọc như thế, có lẽ cô đã nghĩ oan cho anh mất rồi

Sau khi ăn cháo Ngọc đánh giấc và khi tỉnh dậy đã chẳng thấy Minh đâu. Thay vào đó trước mặt cô lại là Bảo

- Minh...

- Trên sân thượng

- Làm gì?

-...

Trên sân thượng trường...

Vy chỉ muốn cúp tiết. Nhưng vì buồn quá đã lôi Minh lên này. Cô trét hành khá nhiều nên bây giờ nước mắt cứ chảy. May quá nước hoa nặng mùi đã che mất đi. Cô nói rằng, mẹ vừa tai nạn qua đời và muốn ai đó ở bên cạnh

Tựa đầu vào vai anh Vy nói hết những chuyện trên trời dưới đất về người mẹ quá có của mình. Bỗng nhiên nhận ra cô thật là rất giỏi bịa chuyện. Ước gì Ngọc có thể nhìn thấy cảnh này nhỉ? Có vẻ như Minh đã cảm thấy rung động trước cô gái yếu đuối này rồi. Cô nhếch miệng không biết mình đi đúng hướng hay không. Nên tiếp cận Loan hay Bảo. Ý định giết Loan đã bị dập tắt từ khi cô thấy những gì bên trong hủ tro cốt. Loan rất thông minh

- O! Minh xin lỗi, mình tự tiện quá rồi

- Không sao

Nói rồi cậu đưa tay đẩy đầu Vy tựa vào vai mình lần nữa nhưng rồi thay đúng lúc này cửa cầu thang mở ra và đó chính là Ngọc đang đầm đìa mồ hôi nhìn hai con người đó

- Ngọc!

Minh hốt hải đứng dậy đẩy Vy khỏi người vội hỏi hang

- Cậu còn chưa khỏe mà

Cô không nói gì chỉ lắc đầu nguầy nguậy

- Tôi ổn. Không cần anh quan tâm

Nổ rồi Ngọc quay lưng nén lại giọt nước mắt lăn trên má khóa chốt cửa. Nếu muốn tâm tình thì đừng để ai thấy mà còn giữ được thể diện. Xpay người bước xuống, Bảo đã đứng ở chân cầu thang

- Xin lỗi

Ngọc lắc đầu lướt qua nhưng thường

- Cậu cho mình chuyển chỗ qua ngồi với Loan

Đến xế chiều chú bảo vệ mới lên kiểm tra và mở cửa cho hai người xuống dưới. Minh lập tức bỏ rơi Vy mà tìm người. Nhưng không thấy, Ngọc đã về trước. Gọi không nghe máy, nhắn tin không trả lời. Ngọc là người khá nhạy cảm. Có lẽ qua cú lần này chia tay cũng nên

Vy cắn móng tay đi qua lại suy nghĩ thêm một hồi, nếu bây giờ Minh chia tay Ngọc thì sao nhỉ!? Mà cũng ổn mà. Chơi đùa một tí cũng được, nhỏ Ngọc cô ghét lắm, nhìn rất bảnh bèo. Cho nó ném mùi bị cấm sừng ra sao. Bây giờ Bảo thì không thể quay lại, Minh thì không hề liên quan đến họ trong quá khứ. Có lẽ nên tìm cách tiếp cận Bảo mà thôi. Chắc sẽ là một quá trình dài

Nhìn lên đồng hồ, đã là 12h đêm

Vy vào trong WC đánh răng buổi tối. Những thứ bọt chồi ra khỏi miệng cũng không làm mất đi vẻ tự tin xinh đẹp mà Vy áp ủ mấy lâu nay. Từ bây giờ phải cấp tốc tìm kiếm thằng bé. Nếu có số tiền đó chắc chắn cô có thee cao chạy xa bay mà không bị cảnh sát bắt

- Bảo à anh sẽ là của em thôi~

Cúi người nhỏ bọt, Vy tiện tay bật vòi hứng nước tát vào mặt rồi chùi chùi cứ thế mấy lần. Sau khi ngẩng mặt lên, có một người nào đó ở trong gương nữa. Nhưng không phải cô. Một người con gái thân ước sùng, Vy nghe đâu đây mùi rong rêu nồng nặc. Cô gái ấy xõa dài tóc, thật đẹp. Một chiếc áo sơ mi và quần bó rất hợp thời trang. Đây là người đã có một con ư, eo không hề ra một lạng mỡ

Cô ấy bước lại và Vy càng nhìn rõ hơn đó là ai. Đó là... người đã chết, Hồ Hà Tuyết Nhi. Cô ấy khoác tay mình lên vai Vy sau đó hà hơi nhẹ

Khi thứ dậy, Vy thấy thân mình ướt sũng với đầu tóc rối bời. Rong rêu còn đây, nhà tắm này sạch sẽ lắm mà. Chẳng nhẽ... những gì tối qua cô nhìn thấy là thật? Cô thoáng rung mình đứng phắt dậy đi chỉnh chu lại để chuẩn bị đến trường

Ngày hôm nay, Loan tỉnh lại

Và cũng chính ngày hôm nay, bọn họ không còn là nhóm bạn bốn người ngư trước, Ngọc bỏ đi thăm Loan mà không thêm nhắn tin cho Minh một câu. Hai chiếc bàn vắng ba bóng hình. Đây chính là thời cơ. Phải đồ thật ngọt chú tiểu hồ đáng yêu

Loan đã thấy Ngọc trầm mắt nhìn mình khi vụ tai nạn xảy ra. Vừa thấy Ngọc Loan đã cô cười cho qua chuyện

- Minh xin lỗi

- Tại sao lại trốn viện- Ngọc meo mào

- Muốn tạo một chút bất ngờ thôi mà- Loan nói

- Không vui chút nào

Bảo đến sau Ngọc vài phút nhưng nhập vào cuộc trò chuyện rất nhanh. Ba người họ cứ tán gẫu cho đến giờ dùng điểm tâm sáng. Loan nhìn thoáng về mặt Ngọc là nhận ra ngay, hai người có mâu thuẫn. Đang dùng bữa thì ba Loan bước vào với vẻ mặt Nghiêm trọng. Đẹp đồ đặc qua một bên, Loan để hai tay lên trước gọn gàng

- Cứ nói những gì con biết

Loan hít một hơi thật sâu rồi nói

- Bảng số xe XXXX, ba ơi giúp con. Và bây giờ muốn nói một số chuyện với Bảo

Đôi mày đang giãn căng bỗng cau lại. Có chuyện gì liên quan đến anh sao?

Đến khi trong phòng chỉ còn hai người, Loan nói

- Minh còn thấy cả người tài xế lái xe... đã đâm mình. Là cố ý

Chuyện này thì liên quan gì đến anh nhỉ

- Cậu cứ tiếp

- Mất mình không hề nhìn nhầm, đó là chị Tuyết Nhi

Mất anh chớp chớp thêm vài nhịp vội vàng bảo chữa

- Chị ấy đã mất

- Ngay trước mắt mình cơ mà. Mình đã thấy cảnh chị ấy chết như thế nào

Không gian im như tờ, có vẻ anh đã vô tình chạm vào vết thương lòng của Loan rồi. Sao lại cảm thấy khó chịu quá. Nói nốt một câu xin lỗi anh rồi bước ra ngoài. Lúc này chuông điện thoại Loan lại reo lên

- Chiếc xe đã bị đốt cháy nát rụi... bởi dầu hỏa. Có một chiếc túi xách nhỏ. Có lẽ là của một người phụ nữ- Anh của Loan nói toàn bộ sự việc

- Vậy là ta đã biết được giới tính của kẻ gây ra tai nạn. Nhưng ta lại không có manh mối để điều tra về người ấy thêm một chút nào- Loan do dự

- Đúng thế, tất cả đã cháy gần như là hoàn toàn. Có vẻ như kẻ tình nghi cố ý làm như vậy

...

- Ba ơi con muốn xuất viện

Dù bị kịch liệt phản đối nhưng Loan vẫn muốn rời khỏi nơi này. Đây chỉ là vết thương nhẹ, lưu lại nơi này quá lâu không đáng. Bất qua họ đành đồng ý tán thành với điều kiện, đưa đón đến trường phải do anh trai phụ trách. Loan miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Xét dò thêm một chút qua nét mặt ba mình, Loan lên tiếng

- Ba đừng nghĩ đến việc mướn vệ sĩ để bảo vệ con- Cô hờn dỗi

- Ách! Ba biết rồi mà

"Đừng rời viện, bên ngoài rất nguy hiểm"

Đó là lá thư mà Loan nhận được khi chuẩn bị làm thủ tục xuất viện. Trễ rồi, cô đã quyết định

- Em không chắc chị còn sống hay không nhưng em nhất định phải tìm ta chị

Xin lỗi nhé:<

Điện thoại hư nên khó mà đăngchap thường xuyên như trước được. Mình biết views ít nhưng mình không quan tâm đâu. Kamsamita các cậu đã theo dõi bao lâu nay nhé. Truyện còn hơi dài nhưng mình sẽ cố kết thúc nhanh thôi

Ba!!!!!! =

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Em sẽ tìm ra chị

Vụ đang nhắm nhĩ tách trà cùng với xấp tài liệu trên bàn. Bố Loan, Mai Thanh Hình cùng với Loan là hai kẻ rất đáng gờm. Họ đã chung tay phá rất nhiều vụ án hóc búa. Nhiều kẻ đã bại dưới tay hai người. Có nghe nói chưa hề có vụ án nào mà hai người chưa giải được cả. Điều này rất nguy hiểm, có họ thì sẽ cản trở chuyện tốt của cô mất

- Tìm cách thủ tiêu hai người này- Cô nói với đàn em của mình

Hôm nay, Loan sẽ đến trường sau mấy tuần vắng bóng. Không biết mọi người sẽ phản ứng như thế nào. Cô vui vẻ bước vào trong

Cạch!!

Tiếng cửa lóp vang lên phá tan bầu không khí náo nhiệt. Tất cả mọi người chú ý tầm nhìn ra cửa. Loan giật mình nhìn tất cả, đầu cần phải đến như thế

- A!! Chào buổi sáng

- Loan~~~~~

Cái bà ngồi bàn đầu, Hoa bà tám xayj nhanh đến chụp lấy cô từ phía đối diện. Nhiều người cũng muốn làm thế này lắm nhưng sợ cô mệt thôi

- Ấy dza! Mình ổn mà, mình về rồi đây

Họ thở phào nhẹ nhõm vì Loan vẫn ổn. Loan vắng bóng, lớp này trở nên buồn chán hẳn đi. Hôm nay cô quay lại, họ rất vui nên tìm cách mở tiệc ăn mừng. Khuyến thầy chủ nhiệm dễ như ăn cháo nhưng làm sao giấu được giám thị đi dọc hành lang với mấy cái cửa kính này. Loan ngồi vào chỗ lấy sách vở đặt lên bàn. Liếc sang người ngồi bên cạnh và vô tư đặt đầu mình lên

- Có mình ở đây

Câu nói đó làm Ngọc vô cùng hạnh phúc. Tại sao phải đau vì một người như thế? Không đáng vì cô còn một người bạn như thế này mà

Bỗng điện thoại đổ chuông, Loan nhanh tay chớp lấy vì dãy số trên màn hình

- Alo

- Người phụ nữ đậm em đã đến đầu thú

Không nói gì thêm Loan cấp tốc chạy đi không quên nói lời tạm biệt với lớp. Họ chán nản tiếp tục vào tiết học. Xuống dưới trước cổng trường Loan ngồi nhanh vào trong xe về mặt nghiêm trọng

- Em đang lo lắng sao? Em đã thấy gì?

- Không gì. Anh tăng tốc độ giúp em..

Không phải người phụ nữ đó, người phụ nữ mà cô đã thấy. Bà cô đang thăm vấn cô gái ấy bên trong. Còn khá trẻ mà

Kết thúc cuộc thăm vấn, bà của Loan đưa hết những gì ông đã thu thập được cho Loan. Cô xem qua một lần rồi đề nghị để đích thân mình sẽ là người vào tra hỏi với điều kiện không camera giám sát. Ông Hùng có vẻ hơi ngạc nhiên và ái ngại nhưng rồi cũng đồng ý

Vào trong, Loan kéo ghế ngồi lên đối diện cô gái. Có vẻ cô ấy rất mệt mỏi vì đang nằm ỉ trên bàn. Loan đưa tay chạm nhẹ vào cô ấy khiến cô ấy búng tỉnh

- Lại thăm vấn!??- Cô gái chán nản nói

- Tôi biết cô không phải người gây tai nạn cho tôi

Cô gái có chút giật mình đánh mắt sang hướng khác gãi gãi đầu

- Cô có thể nói cho tôi... thông tin về người đã nhờ cô... tự thú giúp không

Ánh mắt của Loan toát lên vẻ nguy hiểm hiểm có làm cô gái đó giật mình nhưng cô ta lại im lặng chăm chú nhìn cây bút đang được xoay xoay trên hai ngón tay giữa của Loan. Đúng! Loan đang chờ đợi

Một lúc sau vẫn không có động tĩnh, biết mình không thể làm khác, Loan buộc mình phải nói ra điều này

- Cô là người bị nhiễm HIV và cô lo sợ con mình cũng thế. Hiện tại cô đang cần tiền để chữa trị... dù không biết điều đó có phải thật hay không

- Sao... sao cô biết!!

- Súc giác của tôi đã nói lên điều đó

Cô ta im lặng cúi đầu

- Cô tên là Dương Thanh Mẫn. Là người bị chúng tôi truy nã suốt một năm qua. Tôi cũ chưa đền đáp lại sinh ra tội mới. Nếu tòa án không khoan nhượng chắc chắn cô sẽ ở tù suốt phần đời còn lại và không được gặp con mình

- Không!!- Có vẻ những gì Loan nói đã kích động đến tận lòng của một người vừa thương đầu làm mẹ- Vậy... làm sao để tôi được gặp con tôi

- Hãy giao đứa bé cho chúng tôi

Ra khỏi phòng thăm vấn là đã hết thời giờ, cô Mẫn được đưa vào phòng tạm giam. Loan cầm trên tay cuốn nhật kí lật đi lật lại

- Con đã thu được những thông tin gì!?

- Con xin giấu nhé. Và con muốn tự mình tìm ra sự thật

- Bà tin ở con. Đi với con bé nhé Lân. Đừng để nó làm cản- Ông Hùng nói với giọng nghi ngờ

Loan phì cười đi ra phía cửa

- Anh hai!! Phiền anh đưa em đến chỗ này

Muốn để hôm sau rồi đến nhưng lòng cô không kiềm được. Muốn gặp người đó, rất muốn

Đến một căn hộ anh của Loan đợi chờ dưới. Cô nhìn lên căn phòng mang số 4 ở tầng 3. Chào tạm biệt anh mình cô nhanh chóng cất bước trên những nấc thang. Đứng trước căn phòng giơ tay để nhấn chuông. Không được!! Phải trấn tĩnh lại cái đã. Cô Mẫn đã đưa cho cô chính xác địa chỉ căn phòng này trong làn nước mắt. Loan sẽ không để cô ấy thất vọng

Tín tín!!

Tiếng chuông reo lên cùng với nhịp tim của cô tăng mạnh và càng hơn nữa khi cô nghe tiếng bước chân lịch bạch bên trong

Cạch!!

Cánh cửa mở ra, là một cô gái có hơi giật mình vì người xa lạ trước mắt. Cô ấy đang đeo một tấm mặt nạ dày màu trắng vì thế khuôn mặt cũng khó nhận dạng được. Khạc giọng một nhịp cô gái ấy cất tiếng

- A... cô đến đây có việc gì à- Loan giật mình hoàn hồn- Có vẻ như chiếc mặt nạ của chị làm em giật mình nhỉ

- À không!! Em đang trong buổi thực hành của trường và... là vấn đề sinh tồn của lứa thanh niên. Nhiệm vụ...

- Chị hiểu. Mời em vào nhà

Cách cư xử của cô gái này rất tự nhiên, cô có nên nghi ngờ không!? Đáp án nằm sau chiếc mặt nạ đó

Ngồi xuống chiếc ghế sofa nhỏ hẹp Loan được chủ hộ pha cho cốc nước nóng. Bên ngoài hiện tại là mùa đông. Khá lạnh

- Em đã vào được nhà của một người trong thành phố. Thế đã hoàn thành nhiệm vụ chưa nhi!?- Cô gái ấy nói

- Em vẫn còn một số thứ cần làm với chị. Đầu tiên sẽ là thông tin cá nhân

Đã có thông tin về người còn lại trong gia đình Loan. Mai Quốc Lân là anh trai trưởng trong nhà. Là một Hacker khét tiếng. Lí do không điều tra được những thông tin bí mật hơn vì anh ta vừa về nước. Chính xác là từ Los Angeles. Cách đây vài tuần một mình anh ta đã đánh sập một trang báo đài lừa đảo ở New York theo lệnh của FBI. Có lẽ nên khứ luôn, những thông tin mật mà cô có toàn là những thông tin cấm và tất cả đều được lưu trữ trên trang web mà không phải là kín đáo lắm. Hướng chỉ anh ta đã biết mặt cô rồi nên phải cẩn trọng hơn. Phòng số 4 tầng ba. Ngày mai cô đến đó một mình. Vy nước xuống cầu thang leo một chiếc xe hơi đã đậu sẵn. Nó đã vô tình lọt vào con mắt trong kính chiếu hậu của Lân

Loan muốn đợi đến khi chiếc mặt nạ ấy đến lúc phải tháo xuống. Nhưng có vẻ cô gái này vẫn không chịu bỏ cuộc. Hết chiếc này đến chiếc khác. Chúng không cùng một loại nên khó mà phán đoán, Loan không phải cô nàng hay dùng mỹ phẩm. Nghĩ được câu chuyện mới cô muốn tiếp tục hành trình tra khảo của mình nhưng tiếng chuông điện thoại reo lên vội vã đã đánh tan bầu không khí nhộn nhịp. Nhìn dãy số trên màn hình Loan không chần chừ nhấc máy bước sang chỗ khác. Vài phút sau cô quay lại với một gương mặt lo lắng u sầu lấy chiếc cặp trên sofa của mình

- Ba em gặp một số chuyện. Em phải tạm biệt chị từ lúc này. Mai em lại đến nhé. Yêu quý chị lắm

Cô gái ấy chỉ cười. Sau khi Loan khuất bóng liền chạy vào nhà vệ sinh

- Cái Loan nó đi rồi

Bước ra là một người không hẳn là xa lạ, đó chính là mẹ kế hiện giờ của Loan

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tất cả là mục tiêu

Loan cấp tốc chạy đi đến bệnh viện cùng anh mình. Ba cô bị bắn, từ khi nào ông đã trở thành mục tiêu của các tên tội phạm. Và bây giờ chính là tiểu bang mà bọn họ đang điều tra. Chúng chắc hẳn có bí mật rất khủng khiếp

- Thông tin cá nhân của ngài và Loan đã bị sao chép tất tần tật. Nhưng của cậu Lân vì vừa từ nước ngoài về hồ sơ vẫn chưa hoàn thiện thế nên chúng chỉ có thể lấy được những thông tin cơ bản- Trợ lý của ông Hùng rành rọt nói một hơi

- Lấy được hồ sơ mật của tôi cũng không phải là tầm thường- Ông Hùng dựa lưng nói

- Ba!!

Chưa thấy bóng đã nghe tiếng, ông biết chắc chắn là con gái ông đây mà. Loan chạy vào bên trong quỹ xuống nắm lấy tay ông

- Ai làm ba ra như thế này!! Hấn nhất định phải trả giá

- Được rồi còn gái của ba!! Bình tĩnh nào. Ba không sao. Xem như lần này thần may mắn còn để ý đến ba đi

Loan chùn mặt xuống úp vào ga giường trắng tinh, cô sẽ khiến chúng ăn sống không yên với cuộc sống này

Ngày hôm sau cô lại đến. Nhưng có vẻ Loan không phải vị khách duy nhất của hôm nay. Có ai đó... đã đi trước một bước

Cửa căn phòng không hề đóng kín, nó hé một đường cỡ nhỏ nhưng đủ để cô nhìn vào mà không bị phát hiện. Người đang ngồi đối diện là Vy. Sao cậu ấy lại đến đây?? Nhìn sắc mặt hiện tại của Vy, Loan biết cậu ấy cũng đang chờ đợi... một điều gì đó. Những gì đằng sau lớp mặt nạ chẳng?? Nghĩ đến cũng lạ, sao cô gái ấy cứ mãi đeo mặt nạ thế. Có vẻ rất hăm hực vì chờ đợi, Vy đứng phắt dậy đi ra ngoài. Khi cô ta mở cửa thì bắt gặp Loan đang đứng khoanh tay dựa lưng vào thành lan can

- Tại sao cậu lại theo dõi mình

Vy đứng hình, điều bày thật quá bất ngờ, đáng lẽ khi ba mình bị thương cô nên ở lại chăm sóc mới phải. Trông thấy sự ngược ngờ của Vy cô gái trong phòng cũng hốt hoảng bước ra ngoài xem xét. Hai người nhìn nhau bằng ánh nhìn viên đạn. Cảm thấy có gì đó không ổn cô gái mặt nạ liền đến cản ngăn nhưng một giọng nói phát ra từ bếp đã cản mọi hành động cô ấy lại

- Chị ơi~~ em đói

Cả ba đều giật mình. Cô gái liền cười ngượng

- Có lẽ ta nên tạm biệt từ bây giờ. Hôm nay em tội bị ốm. Nó đói rồi nên bây giờ đang lục tung cái bếp đây

Cánh cửa được đóng lại ngay lập tức. Loan bắt cần dời bước đi về hướng cũ. Không có rãnh mà lấy thời gian ra so đo với người khác. Đi quẹo sang cầu thang, cô thấy một đôi nam nữ đang bước lên theo hướng ngược lại. Tay họ cầm một số thức ăn đóng hộp. Nhìn xét qua bàn tay bị sạm màu của cô gái dám chắc cô là một người khá đảm đàn. Vậy tại sao lại không nấu ăn khi trong phòng có bếp chứ

- A!! Cho hỏi!? Số thức ăn này mua ở đâu ạ

Họ nhìn Loan với ánh mắt xa lạ

- Cô mới chuyển đến đây à- Cô gái nói- Tiếc thật khi các phòng trọ này không có bếp. Chúng ta dùng bếp chung cho mỗi dãy trọ nhé. À!! Còn số thức ăn này...

Chưa kịp nói thêm điều gì thì Loan đã chạy đi mất quay lại căn phòng số 4. Cửa đã khóa chốt. Chồm người ra lan can nhìn xuống dưới, một chiếc xe đang rời khỏi gara. Loan nhanh chóng đi theo thang máy xuống dưới và cùng anh mình đuổi theo chiếc xe đằng trước. Lân tự hỏi cô đuổi theo Vy để làm gì. Nhìn Loan thật sự chứa rất nhiều bối rối trên khuôn mặt. Anh chưa hề thấy cô như thế này bao giờ

- Em đuổi theo Vy làm gì!?

Lúc này cô thoáng giật mình hỏi lại

- Anh nói gì? Vy???- Lân gật đầu- Đó là Vy? Sao anh lại nói vậy

- Em không biết đó là nhỏ bạn em à!! Vậy em nghĩ đó là ai mà lại đuổi theo?

- Đó là...

Trong lúc ngập ngừng không biết phải nói tiếp như thế nào thì Lân nhìn thấy xe của Vy đậu vào một nơi nhà kho cũ nát đã bị bỏ hoang. Cô bước khỏi xe khoanh tay bước vào bên trong và khóa chốt. Đậu xe xa nơi này một chút, hai người xuống xe chạy lại phía cửa sổ nhà kho vì cửa chính có hai tên lực lưỡng 6 múi đang canh gác. Lân rất lo cho Loan và cũng sợ bản thân mình sẽ găm muối nữa thì mệt

- Sao mày ngu vậy hả!? Chỉ có một thằng cáo già mà cũng chẳng làm nên chuyện

- Em xin lỗi thưa cô chủ nhưng ông ta cũng bị thương ở vai mà

- Tất cả tội bây giờ nhớ cho kỹ, chúng ta có tất cả ba mục tiêu và thằng cáo già cùng với thằng con trai của nó là ưu tiên hàng đầu. Con nhỏ còn lại thủ tiêu sau cũng được nhưng nếu có cơ hội thì khừ không thương tiếc. Còn nữa, hãy mau mau bảo mật các thông tin trên web riêng của chúng ta thật chắc chắn để phòng tên kia lục tìm được tổ chức của chúng ta. Hãy nhớ hẳn là một Hacker có tiếng

Sau đó Vy đưa thứ gì đó cho tội đàn em của mình

Roẹt!!

Loan trở người để có thể đứng thoải mái hơn nhưng không ngờ lại đâm vào một cái cây bị mục gỗ. Tiếng bước chân ai đó đang tiến ra ngoài phía này, rất nhanh chóng. Hai người không nói không rằng xoay lưng chạy đi về chiếc xe của mình

Vy mở cánh cửa một cách mạnh bạo nhìn về hai cá thể đang chạy kia, vì đêm quá đen chẳng thấy rõ được gì

- Mau đuổi theo, nhất quyết giết chúng cho bằng được

Sau một hồi rượt đuổi cứ như được tính toán từ trước, cuối cùng cả hai người bị dồn vào một khu nhà bỏ hoang. Dường như là cả một làng chứ không phải là một vài ba căn nhà. Có những căn nhà cao ốc như được xây nên để dựng một căn hộ cho những người di cư, một số căn nhà nhỏ lại nhìn như một ổ chuột. Rác thì chất thành đống thối nát mục rữa đã lâu. Nhìn đồng bầy nhầy như thế này hỏi sao nó lại không bị bỏ lại đằng sau bởi những đàn người

Loan và Lân vẫn ở trong xe cùng với hai trái tim như muốn rơi khỏi lồng ngực. Bọn chúng cứ đuổi và chiếc xe cứ chạy. Những viên đạn cứ thế vô hướng bay đến làm vỡ kính chiếu hậu. Thật may một điều, bọn chúng không có ý làm thủng lốp xe

Cứ mãi đuổi rượt như thế cuối cùng họ bị dồn vào một nơi hoang vắng. Đây là một khu nhà bỏ hoang

Loan và Lân bị vây quanh trong khu đất vắng, bọn chúng có vẻ chạy xe oto của người đi xe hơi. Hai người không hề có ý định ra ngoài vì ít nhiều gì tấm kính này không thể nhìn từ bên ngoài, có lẽ nó sẽ giúp lánh bớt vài viên đạn

Pần!!

Một viên đến từ phía đối diện ghim thẳng vào cánh tay trái của Lân. Loan giật mình chồm người lại phía anh mình. Máu bắt đầu chảy. Muốn lên tiếng hỏi hang nhưng nén lại vì có thể chúng sẽ nổ súng tiếp tục lần nữa

Lân mệt mỏi dựa người ra sau nghiêng rặng chịu đựng tay kia chụp miệng vết thương vì máu chảy không ngừng

- Mau ra ngoài, nếu không đừng trách tại sao chúng ta phải dùng cách tồi tệ nhất

Đó là chia đạn vào bình xăng?, chúng biết nếu làm như thế thì tất cả sẽ bị liên lụy. Tội này vẫn chỉ còn là một tay nghiệp dư nên nếu bắn từ khoảng cách xa có lẽ là hơi khó khăn. Nước mắt Loan rơi khỏi khóe mắt, bây giờ đây cô đang đứng giữa ranh giới sống và chết. Làm ơn, ai đó cứu!! Không phải cô mà là người anh hai này, anh ấy không hề có liên quan đến chuyện này. Là do cô hết, tất cả là tại cô

Phật!!

Một thứ gì đó từ trên cao bay xuống. Nó phủ hết lên cả chiếc xe và phủ dài xuống đất. Nó màu xám xịt, bây giờ cô hoàn toàn không biết nhưng gì xảy ra bên ngoài. Đến lượt tiếp theo, khi Loan định mở cửa để ra bên ngoài dù biết nguy hiểm thì có tiếng súng vang lên. Có tiếng rên rỉ của từng tên một và chúng đang dần gục xuống

- Xem chừng xung quanh, chúng có viện binh--

Đó là nhưng gì cô nghe từ tên cuối cùng. Hẳn đục xuống đất cái phịch. Thấy hẳn to nên vừa ngã xuống cứ như một lô hàng rơi xuống đất

- Có vẻ... mọi thứ yên ắng hơn rồi

- Họ giúp chúng ta. Là ai chứ. Em mau ra ngoài xem

Trước khi làm điều đó, cô cởi chiếc áo khoác mỏng manh của mình bắng bó vết thương cho anh trai mình. Bên trong chỉ là một chiếc áo thun ba lỗ màu trắng bó sát người để lộ hai vòng trên cực đầy đặn

- Này này!! Em đang tính quyến rũ anh trai mình đó hả!?

Loan giật mình ngượng chín mặt với khoảng cách quá gần gũi này, dù là anh trai nhưng đó cũng là người khác giới. Cô đưa tay ngoắc thật mạnh vào cánh tay còn lại

- Anh có muốn em phấn một phát là nằm đây luôn không!?

Lân run người im lặng. Chạm vào ổ kiến lửa rồi

Nói rồi Loan ra ngoài không quên lườm anh một cái

"Đây là một tấm vải cách nhiệt!"

Nhìn xung quanh lại, bọn chúng đều bị hạ bởi một phát súng. Kéo tấm vải xuống, nó khá nặng khiến Loan tung mồ hôi không ngừng. Cô bắt đầu thấy choáng váng vì căn bệnh của mình. Lân chụp tay ra khỏi xe đỡ cô lại

- Loan à em ổn...

Chưa kịp hỏi thăm hết câu thì cô đã ngất lịm. Một tay thì không thể Lân choàng tay ôm Loan vào lòng đợi người đến giúp. Và không biết cơ may nào, vừa ngồi được một lúc thì đội ngũ thanh tra đến cùng với hai chiếc xe cấp cứu. Dẫn đầu chính là Bảo

- Cái quái gì vậy!?!- Lân rủa thầm

Bảo chạy đến trước mũi xe liền nhìn thấy Loan nằm đó bên cạnh Lân với một cánh tay bị thương anh liền lo lắng hỏi thăm

- Ch... Chuyện gì xảy ra thế này!?

- Cậu đừng hòng động vào em gái tôi

Anh ôm lấy Loan chắc hơn như sợ satan cướp mất vậy

Những chú cảnh sát khác chạy đến nhiều hơn nữa lo lắng về cánh tay bị thương của Lân nên kéo cậu đi. Bảo được nhận trọng trách bồng Loan vào xe cấp cứu

- Này!! Buông tôi ra!! Sao lại để đứa con trai khác chạm vào cơ thể của em gái con được. Bảo!! Mau thả con bé ra

Bảo thầm lắc đầu cời áo khoác của mình choàng lên người cho Loan. Chứ sợ nếu nhìn ngắm thân thể này thêm một lúc nữa anh sẽ không ngăn ngại mà thịt cô mất. Mặt anh chín ngượng vì đỏ rồi. Sau chiếc áo ấy cũng là một chiếc áo ba lỗ, Lân thấy thế liền quát tháo hơn

- Cái gì!? Cậu và Loan có đồ đôi à, sao cậu dám dụ dỗ em gái tôi

Bảo phát phát tay mở nhón nói

- Trùng hợp thôi ông anh à

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Hôm nay Loan lại đến trường. Khoác lên người chiếc áo màu đen hiệu Gucci cô nhanh chóng lên xe buýt để bị nhờ. Anh cô bị thương rồi. Bây giờ đầu óc lại nhớ lại ngày hôm qua, Bảo đã nói những gì với cô

"- Vy à!! Cậu ấy... là một kẻ nguy hiểm... ba năm trước cô ta bị bỏ tù vì có chứng cứ rằng cô ấy liên quan đến một tổ chức nhỏ ngầm. Về sau họ mới tìm ra chính cậu ấy là người đứng đầu cả một băng đảng đó. Cái ngày mà cậu còn ở bệnh viện Vy đã chuyển vào và nói rằng hãy cùng nhau tìm thằng bé. Ý là con của chị Tuyệt Nhi. Vy còn nói rằng thằng nhóc đang giữ chìa khóa gì đó. Chỉ cần giúp nhau... mình sẽ được 2/8 số lượng có được

- Số lượng?

- Đúng vậy"

Cô bước vào lớp sau đó ra ngoài đi dạo trên hành lang. Mùi hương cây cỏ sộc vào mũi thật dễ chịu

Đối diện, Vy đang đi theo hướng ngược lại. Cháng mấy chốc Loan đã lọt vào tầm mắt của Vy. Cả hai đều đứng lại nhìn thẳng vào nhau

- Là cậu!?!- Vy đưa ra câu hỏi nghi vấn

Loan cười, một nụ cười của sự thách thức

- Tôi thách cậu giết được tôi

Rồi đôi chân lại di chuyển. Khi bước đến song hàng với Vy thì Loan mới nhận ra đầu súng đã chia thẳng vào thái dương của mình tựa bao giờ. Nhưng Loan không sợ sệt hay lo âu

- Có liều lĩnh quá không --

- Trăn trối lời cuối đi

Loan cười thờ dài rồi nói

- Tôi đang đi trước cậu một bước. Và tôi dám chắc nếu tôi dừng chân ngay tại đây thì chính cậu cũng không thể bước tiếp

Đội thêm vài giây, Loan bước đi không ngoảnh lại. Tay của Vy vẫn còn đó vẫn tư thế đó. Cô nhắm mắt thờ nhẹ hạ tay xuống hai tay nhanh chóng rút lóc đạn vẫn thẳng cây súng vào tường

- Tao sẽ giết chết này. Con khốn!!

Bão cũng hơi giật mình vì hành động này

Vào được trong lớp, Loan thờ dài ngồi xuống chiếc ghế của mình bên cạnh Ngọc

- Cậu làm sao thế!?

- Không sao. Cảm giác khi đứng giữa sống và chết thật không tệ chút nào

Nói thì nói thế, cô rất sợ. Lúc nhỏ đã từng trải nó rồi nên bây giờ đâm ra ám ảnh. Mẹ của cô đã tước đi cảm giác đó khi bà nhanh chóng mở cửa đẩy cô ra khỏi chiếc xe. Nghĩ đến đây cô lại khóc. Ngọc chả biết làm gì ngoài việc an ủi. Sau một lúc, Ngọc ra ngoài mà không biết đi đâu. Loan muốn đi theo nhưng sức khỏe lại không cho phép

Mở cửa sân thượng, Ngọc nở nụ cười cong môi khi nhìn thấy người trước mắt

- Cậu lên đây làm gì- Giọng nói vừa Vy lộ rõ sự khó chịu

- À... ừ... mình muốn... xin lỗi cậu một tiếng. Hôm đó mình không biết là mẹ cậu mất

Đội một lát sau Vy chả trả lời cũng chả quay mặt. Ngọc định lên tiếng để phá tan sự yên tĩnh nhưng giọng cười bá phả của Vy đã đánh tan nó trước

- Đồ ngu. Mày là con nhỏ ngốc nhất trong cái lớp thám tử đó. Haha mày nghĩ người như tao sẽ thương tiếc cho bà già đó à. Xưa rồi nha Diễm. Bà ấy chết thì có liên quan gì đến tao? Cho dù bà ta có bị phanh phui thân xác cho chó ăn thì tao cũng vẫn còn đây, còn sống sờ sờ mà

- Vậy... cậu... tại sao cậu lại chia cắt tôi và Minh chứ- Ngọc hét lớn

- Tại tao thấy chướng mắt. Hai đứa mày thật là... quá sến súa đi thôi

- Cậu quá đáng lắm

Ngọc hét thêm lần nữa, hai giọt lệ đã lăn xuống hai bên bờ má. Cô lững thững xoay người đi về phía cánh cửa để ra khỏi cái nơi này

- Ha!! Dù mày có nói gì cũng chả ai tin đâu

Ngọc bắt đầu thấy run sợ. Vừa đi cô vừa thọc tay vào túi nhưng tâm vẫn sợ Vy nhìn thấy. Thật đã lọt vào mắt của cậu ta. Vy nhanh chóng lao đến đá thẳng vào cánh tay đang làm điều mờ ám. Một chiếc máy ghi âm mini văng ra khỏi đó

- Mày... mày dám

Vy tức giận dùng tay đánh thật mạnh vào mặt của Ngọc. Cô đau điếng nằm yên đó. Sau đó, cô ta đưa chân đá thật mạnh. Cái máy ghi âm bay ra khỏi đó rơi tự do xuống dưới

- Không!!

Vy phá lên cười, đây chính là khoái cảm mà cô mong chờ ngày hôm nay

Ngọc bỏ đi, lòng đau như cắt

Bình!! Cộc cộc

Minh đang rửa tay bên dưới chiếc bồn cạnh tường thì bỗng nhiên có cái gì đó rơi xuống đầu nó văng vào và vị ướt nước. Anh giật mình nhấc nó lên vô tình chạm vào nút khởi động, toàn bộ cuộc đối thoại giữa Vy và Ngọc lọt vào tai anh

- Trên sân thượng!!

Anh bỏ chiếc máy ghi âm vào túi cấp tốc chạy nhanh lên tầng cao nhất và gấp đang chạy xuống. Ngọc thấy Minh nhưng không để tâm và tiếp tục. Anh nắm lấy tay Ngọc, cô giật mạnh

- Đi mà xem chừng con chó của cậu đi. Nó sủa bậy quá rồi đó

Dù sức khỏe bản thân không được tốt nhưng dù sao cô vẫn còn cái miệng mà

Ngọc cố bước nhanh hơn để khuôn mặt không để bị ai đó nhìn thấy

Minh tức giận bước lên sân thượng mở cửa một cách mạnh bạo khiến Vy giật mình. Vừa thấy ả anh đã nhanh chóng lao đến giờ tay lên cao. Theo phản xạ ả nép người dùng một tay chặn lại

"Minh ghét thể loại đánh con gái lắm"

Nhớ đến câu nói của Ngọc hôm đó anh liền hạ tay nhưng con người vẫn không bao giờ hết nóng mà tiếp tục

- Cậu hay lắm, tất cả chỉ là giả tạo, giả tạo mà thôi

- Cậu tin những lời mà Ngọc nói!?

Anh không cần chờ mở đoạn ghi âm loa hết cỡ cho cô nghe

- Xi- Cô cảm thán

- Đồ hồ ly tinh

- Đợi đến khi con này có đủ chín đuôi rồi hãy nói câu đó nhé

Vy bỏ đi trước xuống dưới vì tiếng chuông đã reo rồi. Hôm nay, Ngọc không có ở lớp

Vừa đặt chân vào bên trong Minh cảm nhận được cổ áo mình bị ai đó túm lấy giật mạnh vào tường đau điếng muốn vỡ phổi

- Không ngờ sẽ có ngày Ngọc bỏ học vì một người như cậu đó Minh. Làm ơn hãy xích cổ rọ mõm con chó cái chết tiệt đó lại để nó đừng đi sủa bậy hay cắn người nữa. Tôi cảnh cáo cậu lần cuối

Nói rồi Loan thả tay bước về ngồi lên chiếc ghế giành cho hai người. Nỗi khổ tâm, nhìn bạn mình khóc mà không thể làm gì

Tại một góc, Bảo đang hàn huyên với đám con trai thì bất gặp cảnh tượng đó. Anh không ngờ trong Loan lại có mặt cảm xúc này

- Thấy chị đại lớp này chưa- Một bạn lên tiếng- Năm ngoái cũng vì đụng chạm và xúc phạm tội này mà hai học sinh phải chuyển trường rồi đó

- Chuyển trường luôn ư!!

Anh ta gạt đầu chắc nịch giờ một ngón út ý chỉ tuyệt vời

Đây là truyện ma mà nhĩ TVT

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Buổi sinh nhật của kẻ sát nhân

Tao sẽ giết chết mày con khốn!!!

Tao sẽ giết chết mày con khốn!!

Tao sẽ giết chết mày con khốn!!

Tao sẽ giết chết mày con khốn!!

Hóp!! Học học!!

Loan thức dậy mà người đầy mồ hôi nhễ nhại. Giọng nói này nghe rất quen... là của Vy cơ mà!? Tại sao... chẳng lẽ... Vy muốn giết cô thật sự sao??

Ôm đầu mình luồn tay qua những kẻ tóc, cô không muốn tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Dù gì chỉ mới có 3h sáng, hay rảnh rồi xem một chút tài liệu của lớp cũng được. Không biết đã gần đến sinh nhật của ai rồi?

Vy...

Là sinh nhật của kẻ muốn giết mình

'Một con người một khi đã lên quyết tâm làm gì đó thì bất cứ việc gì xảy ra sẽ không khiến tâm can họ bị lung lay'

Không!! Cái này không nên tổ chức, hay để một mình cô ta tự luyện sẽ hay hơn

Đổi chủ đề Loan xem qua xấp tranh từ nhật đến rõ ràng mà cô đã tự tay phát họa trong bệnh viện thông qua những giấc mơ. Một hốc cây, bầy khi và một em bé 3 tuổi

Tại sao? Tại sao cô lại mơ thấy những điều này. Người đó liệu muốn truyền đạt lại cho cô cái gì hay muốn cô tìm thằng bé trong hình?

Đúng rồi!! Năm nay nếu tính đúng thì con của chị Tuyết Nhi đã được ba tuổi. Có khi nào... nhưng không!! Con chị ấy mất tích rồi. Nói trắng ra là khả năng đã chết rất cao. Từ độ cao đó thì khó mà sống được

Tuyết Nhi: tên người đã chết

- Giúp chị... nó còn sốngg

Loan giật nảy người nhìn về đằng sau. Là chị ấy bằng xương bằng thịt, chỉ thiếu thốn khuôn mặt hồng hào thời nào vẫn còn đó

- Chị Tuyết Nhi!!- Loan hét lớn, cô quá đổi nhớ người này rồi

Loan nhìn cô nhìn Loan, hai người cứ thế bốn mắt chạm nhau. Cô gái ấy thật đẹp dù đã là một xác chết. Sống mũi cô cao mang đậm chất người phương Tây, mắt hai mí to tròn sâu thẳm khiến ai khi nhìn cũng bị cuốn vào trong đó, môi mỏng mấp máy thật đáng yêu. Đúng!! Cô ấy đang muốn nói gì đó nhưng Loan hoàn toàn không nghe rõ. Muốn nghe rõ hơn, Loan bước lại gần Tuyết Nhi... nhưng càng tiến một bước sắc thái của Nhi càng biến đổi trong rất ghê rợn và rồi cả cơ thể cô gái mềm nhũn tan thành bọt khí

- Chị chưa nói chuyện với em xong mà...

Lúc này Loan mới bừng tỉnh trên chiếc bàn học của mình. Thì ra chỉ là một giấc mơ nhưng có phần rất thật. Con chị ấy còn sống, liệu có thật như vậy không!? Vy cũng đang tìm kiếm nó, có lẽ cô nên tin một lần thì hơn

...

Tao sẽ giết chết mày con khốn!!

Vy giật nảy người khi nghe xong câu nói vang vọng trong màn đêm. Đây là lời mà cô đã rửa thề khi Loan rời khỏi. Nhưng đây không phải giọng của cô!!

Ai?? Là ai??

...

Tôi đó quả thật chẳng thể ngủ được. Câu nói đó... nó cứ ám ảnh trong đầu Vy. Chẳng lẽ... cô sẽ chết??

- Xi!! Đừng hòng giả ma giả quỷ

Kì lạ... hôm nay nổi hứng nào lại đóng cửa lớp?? Giờ này đâu phải là sớm. Vy mở cửa bên trong liền có tiếng hò reo

- Chúc mừng sinh nhật... Vy~~~~

Ả giật mình nhìn những mảnh pháo giấy đang rơi từ trên không xuống dưới đất. Sao họ lại có thể biết được ngày sinh của cô nhỉ??

- Thêm tuổi mới đẹp hơn nha~~~~

Vy cương như một lời cảm ơn

- Loan đã báo cho tụi này biết về sinh nhật của cậu đó

Vy nhăn mày nhìn phía bàn của Loan. Cô đang cầm cúi làm gì đó, nhưng tờ giấy cứ được lật đi lật lại khiến Loan như trở thành một người công nhân viên

chức trong văn phòng

Cô bạn ấy đề nghị Vy có thể bước lại và nói một lời cảm ơn. Vy liền đồng ý bước đến trước bàn mà Loan đang ngồi một mình. Cô nhanh chóng cầm xấp giấy lên để trước mặt mình. Vy hiểu và Vy biết hành động này là như thế nào

- Cảm ơn cậu vì ngày hôm nay

Loan chỉ gạt đầu nhẹ mắt không hề có ý nhìn thẳng vào con người sâu hoắc của ai kia. Mà chắc gì người ta đã nhìn mình? Đang chăm chăm vào cái xấp giấy mà Loan đang cầm trên tay này

- Cậu có thể về chỗ ngồi

Loan nở lạnh lùng. Nén cảm xúc Lại Vy cố gắng rặn thêm một nụ cười

Thật đáng ghét, dám làm vẻ mặt đó với mình. Hay lắm. Mày sẽ bại trong tay tao

Giờ ra chơi bao giờ cũng nhộn nhịp ồn ào cả. Tất cả mọi người trong lớp đều rủ nhau xuống canteen để tổ chức một buổi sinh nhật thật linh đình cho Vy. Về phần Loan liền rút lui nói dối là có việc tại sở cảnh sát. Bảo thì tránh né nói rằng mình cần đưa lời khai về vụ việc hôm trước. Minh vắng học, Ngọc đi xem mắt. Chắc hẳn Minh rất đau lòng

Bảo đang đi dạo bên bờ kênh, thật bất ngờ vì Loan vẫn ở đó, mắt vẫn chăm chú vào những tờ giấy trên tay

- Loan!!

Anh cất tiếng gọi phá tan bầu không khí căng thẳng đang bao trùm lấy. Loan mỉm cười

- Cậu đang xem gì vậy??

Loan lại trở về khuôn mặt rối ren đó, cô đưa cho Bảo xem tấm ảnh rõ ràng nhất trong xấp giấy tờ. Anh liền đứng người. Mặt thẳng nhóc này... rất giống thẳng nhóc ba năm trước

...

Vy được tặng khá nhiều quà. Toàn bộ đều là của cả lớp. Mang một đồng như thế này về nhà là cả một quá trình

- Thật là phiền phức... nhưng... cũng vui

À!! Vẫn còn cái bánh sinh nhật bên ngoài. Nó được trong một chiếc hộp khá kĩ càng. Lớp này chu đáo thật

"Loan đã báo cho tụi này biết"

Con nhỏ này... mày sợ tao giết mày à

Bây giờ là đến lúc mở quà. Hết ngày rồi. Khoan!! Đầu tiên phải là bánh sinh nhật trước đã. Đây là quà của lớp phó học tập

Đây là hộp quà được giấy hồng, màu mà cô thích. Mầu hường mộng mơ')

Hộp quà được bao bọc khá kĩ càng, dường như không phải là một lớp và cũng chẳng phải là một hộp quà. Chắc đang muốn làm cô bất ngờ đây mà

1 lớp...

2 lớp...

3 lớp...

Cuối cùng là một chiếc hộp nhỏ có nắp. Vy nhắm mắt bắt đầu mở nó ra...

Mí mắt bắt đầu di chuyển, con người hiện rõ trong không khí và hơn nữa nó còn to hơn bình thường...

- Cái... cái gì...

Đó không phải là một chiếc bánh sinh nhật như cô đã nghĩ, một cái đầu lâu. Nói đúng hơn chính là một cái đầu người đầy máu, miệng thĩg bị toét đến tận mạn tai, mắt thì như bị cắt mất mí không thể nhắm lại. Tóc tai bù xù như vừa tắm xong, không phải nước mà chính là những giọt máu rơi là chả xuống. Cái đầu như vừa được cắt tiết khỏi thân người, máu cứ thế chảy rồi theo sóng bàn chảy xuống dưới nền đất lặng im. Một mùi tanh tươi bốc lên làm Vy muốn ói. Cái cơ quan nội tạng bị đảo lộn không đúng vị trí. Nếu tiếp tục chứng kiến những thứ như thế này chắc chắn ngày mai cô phải cầm cây chổi lau nhà mà chà qua chà lại. Vy nhanh chóng cầm hết tất cả những hộp quà còn lại đi vào bếp ngồi xuống. Cô thờ nhẹ nhìn ra bàn ăn ở phòng cách chúi ánh mắt đến cái đầu, nó chuyển động?? Xoay 90 độ dù không có có thể? Bốn mắt chạm nhau...

Quả tim của Vy như muốn nhảy ra ngoài vội chạy đến đóng cửa sổ lại

- Bọn họ tặng mình cái quái gì vậy?? Không vui chút nào- Cô thầm rủa

Nhìn những hộp quà còn lại, lòng cô mang một nỗi bất an khó nói. Nó sẽ chứa những gì đây??

Kể từ bây giờ đăng mỗi chap ít hơn nha

Thông cảm ạ

Và... có ai nghĩ rằng tác giả của truyện này và "Thế giới của những kẻ hút máu..." là cùng một tác giả không (TvT)

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ngày lễ va-lin-tai (:)

Đằng sau những lớp vỏ bọc ấy chính là những cơ quan ngũ tạng của con người

Như mọi ngày, sau khi kết thúc giấc ngủ sau một đêm dài lạnh lẽo Vy lại xuống bếp mà quên mất bên dưới nhà là những gì đang đợi mình

Sau khi VSCN xong xuôi cô bước xuống nhà dưới với cái cầu thang cộc lộc

Hãy nhìn xem đêm qua cô đã làm gì?? Thật khó có thể tưởng tượng chính mình sẽ phải trải qua chuyện kinh hoàng đó. Cô vẫn rùng mình khi nghĩ đến

Nhưng khi đặt chân xuống bên dưới nhà, tất cả... chỉ là tàn dư của cuộc mơ quà bình thường mà thôi. Đầu lâu, tay, chân, nội tạng đều đặc biệt mất thay vào đó là những món đồ sinh nhật tuyệt đẹp bị cô phá cho chẳng còn hình dạng

Ngày hôm qua... có phải là một giấc mơ??

Hôm nay, là ngày lễ tình nhân 14/2

Vy đích thân đến những tiệm làm socola để thử một lần. Món quà cô tạo ra cũng khá là bắt mắt, không to những kiểu cô trang trí phù hợp với những người giàu sang. Cô sẽ tặng cho người đó món quà này

- Tao sẽ hủy hoại đời mày trước sau đó sẽ từ từ mà giết mày

"Tao sẽ giết chết mày con khốn!!"

Nhớ đến câu nói này cô ta liền giật mình xung quanh. Áo giáp bây giờ xuất hiện quá nhiều rồi

Ngày hôm nay, Ngọc trở lại với trường lớp. Không biết buổi xem mắt diễn ra như thế nào. Vừa thấy bóng dáng nhỏ Loan đã nhanh nhau rời khỏi bị trí của mình lon ton chạy đến

-Ngọc!! Lễ tình nhân vui vẻ

Vừa nói Loan vừa đưa chiếc hộp socola vào trong lòng bàn tay của Ngọc. Cô hơi chậm tiêu nhìn lên tờ lịch dán hình U23 trên tường

- Hôm nay là 14/2!? Minh... quên mất

- Không sao a~~~

Cả lớp đồng thanh lên tiếng nhìn Ngọc với ánh mắt thăm dò. Là một tập thể thì có điều gì không thể chia sẻ với nhau. Họ là bạn bè của nhau thì ngại gì không nói ra hoàn cảnh của mình. Nhưng chuyện của Ngọc không cần nói, họ đã chứng kiến tất cả rồi. Ai ai cũng biết người thiệt thòi không ai khác chính là Ngọc

Minh vẫn chưa đến

Cảm giác thiếu thốn bỗng nhiên ập đến. Nhưng không sao, vị trí hiện tại của Ngọc là bên cạnh Loan mà. Người bạn mà cô yêu quý nhất trần đời

- Cả lớp đã nhận được rồi chứ nhỉ!?- Đây là điều mà Ngọc không bao giờ quên hồi vào cái ngày này

- Bất cứ học bàn nào cũng có- Hoa (bà tám của lớp) nói

Loan lại cười. Cô muốn làm như thế. Lúc sáng cô đã thức rất sớm hơn mọi ngày, các hộp socola luôn luôn đầy học tủ. Đếm số lượng một hồi sau đó cô liên hệ với nhà sản xuất để có thêm những mẫu bánh đủ cho cả lớp

- Mình cũng hơi kì lạ với cái trường này, chúng ta là người Việt Nam mà nhỉ

Nhưng vẫn còn một bàn chưa có phần. Không hiểu Loan lại làm thế

Vy mở cửa vào lớp nở nụ cười với mọi người. Một nụ cười tươi nhất có thể. Nhưng họ thì sao? Ánh mắt cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, con nhỏ miệng rộng của lớp cười kéo mép miệng dài nhất có thể khiến cô liên tưởng ngay đến cái đầu hôm tối. Áo giắc!! Lại là áo giắc

Ngồi xuống vị trí của mình cô mới nhận ra có thứ gì đó dưới học bàn. Một phần quà của ngày lễ tình nhân??

Rồi cậu ta lại nghĩ đến hộp socola mà mình đã cất công kìm từ sáng sớm. Móc nó ra khỏi túi cô nở nụ cười hiền đấm trước mặt Loan

- Buổi sáng vui vẻ nhé cô bạn của tôi. Mình cũng muốn chúc cậu một ngày tình nhân vui vẻ này

Loan có hơi giật mình vì hành động này. Con nhím muốn giết cô lại đang tặng quà cho cô?? Không sáng sủa chút nào. Phải cẩn thận một chút. Nhờ như muốn hại cô gì đó thì chết

Loan miết cười nhận nó từ tay của người đối diện không qua gửi lời cảm ơn và còn nói rằng sáng sớm không muốn ăn đồ ngọt. Nên về về nhà hăn thưởng thức

Vy cũng không quan tâm lắm. Nếu nhỏ đã muốn vậy thì cô cũng chịu. Vẫn còn một hộp nữa. Nó là dành cho Bảo

Nhìn hộp quà trên tay Loan bắt giắc xem lại cấu trúc hộp quà mà mình tự tay làm cho Bảo. Nó rất rất giống nhau

Ồ!! Lí do gì sao bỗng nhiên lại đi làm socola cho cậu ấy nhỉ

Mặt Loan đỏ bừng cất cả hai hộp vào túi

Giờ ra chơi tại canteen

Vy luôn theo dõi từng nhất cử hành động của Loan. Hộp quà còn lại đã đến tay của Bảo, anh còn nói với cô rằng hôm nay sẽ mời mọi người về nhà chơi. Dù thật sự rất u ám nhưng họ không quan tâm, chơi với bạn bè thì ma cô nào lại nở phá vỡ. Và Bảo còn có ý kiến, khi đến đó mọi người sẽ cùng trao quà cho nhau

Hôm nay cả bọn con gái sẽ tụ lại với nhau, họ muốn chia sẻ với nhau đối tượng tặng quà của mình. Trong lớp này, sĩ số nam nữ vừa vặn bằng nhau

Ngọc lại đắm vào suy tư. Nếu là thành viên trong lớp thì ngoài Minh ra cô còn ai để tặng quà. Nhưng bây giờ mối quan hệ hai người đâu còn như trước nữa

- A!! Hôm nay mình có hạn với anh Quang rồi

Cả lớp bắt đầu ồ lên thích

- Mình nhớ cậu vừa đi xem mắt hôm qua mà- Một người trêu

Ngọc cười. Anh ta là một người khá là tốt tính còn yêu tg

huong và thông cảm cho cô nữa. Tốt như thế cô gái nào lại muốn bỏ qua

Và rồi cô nhận ra có gì đó đang đặt trên vai mình. Xoay người lại mới nhận ra đó chính là Minh. Cậu ta làm gì ở đây? Muốn gì, hiện tại cô không muốn gặp cậu ấy. Vì sự xuất hiện này làm không gian trong lớp trở nên căng thẳng lên

- À... cậu muốn nhờ mình giúp gì sao??- Ngọc hỏi một câu trong sự ngượng ngùng khó nói

- Cậu theo mình

Chưa kịp đưa ra câu trả lời thì Ngọc đã bị Minh lôi đi nơi khác

- Loan đâu rồi

Loan thì bị Bảo kéo hăng lên sân thượng. Cậu ta nói rằng muốn nói chuyện gì đó với Loan

Quay lại với canteen. Dần mặc nên nữ liền quay về với vẻ mặt nghiêm trọng trầm tư đan hai tay chống cằm

- Trước khi vào việc chính mình muốn hỏi ý một câu. Các cậu có ship... Bảo-Loan không!?

- Có~~~~~ Cả bọn đồng thanh đáp

- Bây giờ ta sẽ chia ra hai đội để theo dõi hai cặp người tình nghi này

...

Ngọc bị Minh kéo đến một nơi quen thuộc, là nơi mà cậu đã tỏ tình với cô. Đây là vườn hoa của trường, nó có đủ loại hoa đẹp và đất tiền. Đây chính là tâm huyết bao nhiêu nhiệm kỳ của cựu hiệu trưởng trước của trường này. Ông đã dành những thời gian rảnh để bên cạnh vườn hoa này. Vì sao? Vợ ông mất vì tai nạn, và bà ấy rất thích hoa. Một người yêu trường lớp như ông lại nghĩ ra kế sách này, xây dựng một vườn hoa nơi mình dạy

Ngọc thật sự ngưỡng mộ người vợ của cựu hiệu trưởng. Bà ấy có một người chồng thật tuyệt vời. Điều đáng tiếc nhất với họ là chẳng có mụn con nào. Cứ mãi sống với cô đơn làm ông thấy buồn tẻ. Sau khi chăm khu vườn này đến nơi đến chốn và bên cạnh nó mấy năm, ông đã đột nhiên lên con đau tim và qua đời ở khu vườn này. Cô ước, có một tình yêu tuyệt vời như họ.

Thoát khỏi dòng suy nghĩ Ngọc nhanh chóng dứt mạnh tay để tay mình không còn nằm trong lòng bàn tay của ai đó nữa

- Cậu muốn nói gì thì cứ nói ngay ở đây đi- Vừa nói Ngọc vừa xoa xoa cổ tay mình. Có vẻ rất đau

Minh hơi lúng túng khi thấy Ngọc như thế. Hai người đã không nói chuyện kể từ lúc đó. Thậm chí Ngọc còn cắt đứt mọi liên lạc với cậu. Ngay cả khi cậu đến tận nhà Ngọc cũng chẳng buồn mà ra gặp. Buồn cũng bằng thừa

Mấy ngày qua cậu sống một cách vô vị, chẳng muốn đến các trung tâm thể thao hay tập tành yoga tập gym này nọ. Thiếu mất hình bóng này khiến Minh cảm thấy trống vắng. Không biết hai người có thể làm lại từ đầu hay không!?

-... Minh... trước tiên mình muốn xin lỗi cậu. Và mình cũng có cái này muốn tặng cậu... như hằng năm thôi. Đây là lần thứ hai mình tặng cho cậu nhĩ

- Không phải hai mà rất nhiều, cả những món quà bất ngờ cũng nên kể vào chứ. Mặc dù...

Biết mình nói hơi nhiều nên Ngọc im bặt. Cô vẫn như vậy, đưa tay nhận lấy hộp quà như mọi lần cùng với nụ cười trên môi tuy đã không còn tươi như trước. Ngay khi nó vừa chạm vào bàn tay của Ngọc Minh liền lấy hết can đảm của mình để thốt ra câu này. Cậu biết điều này là rất xấu hổ nhưng thà thử còn hơn không

- Chúng ta làm lại từ đầu được không!?

Hành động Ngọc dừng hẳn. Các nếp nhăn trên mặt bắt đầu hiện rõ về tiếc nuối hiếm có. Nháy mắt vài nhịp Ngọc cảm trọn g

hộp quà trên tay. Thật sự muốn khóc nhưng nén lại... cô lấy hết can đảm để nói

- Minh... đính hôn rồi

Cậu nói cứ như hàng nhìn mũi kim đâm vào tim gan, Minh như chết lặng nhìn Ngọc không chớp mắt. Tại sao? Tại sao cô vẫn nhìn anh với khuôn mặt không cảm xúc. Hai chân cậu cứng đờ không thể di chuyển

- C... Cảm ơn vì món quà... mình thích nó lắm... mong cậu...

Cô nhận ra ngay nước mắt không thể kìm lại nữa rồi. Vội quay lưng bước đi không ngoảnh lại, Minh vẫn đứng đó ngắm nhìn hình bóng cô xa dần. Mất thật rồi sao

...

Bảo kéo Loan một mạch lên tận sân thượng không nói một lời nào. Chân anh dài chân cô ngắn khó mà theo kịp được. Loan muốn nói nhưng lại bị sự ngạc nhiên mà không tuôn ra được. Bước lên từng nấc thang Loan mệt thêm một nhịp. Khi lên được bên trên anh lạnh lùng đưa tay đóng cửa lại. Lúc này Loan mới thở dốc mà lên tiếng

- Cậu... cậu sao thế, gặp chuyện gì hay sao mà...

- Không...- Bảo gãi đầu khó ngượng ngừng nhìn Loan rồi đánh mắt sang hướng khác. Cô nhủ thầm- Minh... có làm cái này cho cậu

Là một hộp socola cỡ lớn. Là do anh làm cho cô sao?

Loan ngập ngừng cầm hộp quà trên tay. Khi định mở miệng để cảm ơn thì Bảo đã nhanh miệng nói trước

- Minh... thích cậu. Làm bạn gái mình nhé

BÙM!!

Loan bùng đổ chín mặt mắt trợn trừng nhìn người đang trước vội nuốt nước bọt. Cô vừa được tỏ tình?? Ôi không... điều này cô chưa hề chuẩn bị và cũng chưa hề nghĩ đến

Tách!!

Loan giật mình quay lưng lại nhìn đằng sau thì chẳng có ai. Đến lúc xoay người lại vị trí cũ mới giật mình nhận ra điều bất thường. Cô chạy nhanh đến bên cửa thượng mà nhìn xuống, ôi ôi một đàn bà tám đang từ trên này chạy xuống dưới. Chết cô rồi

Bảo cuoid trước cái hành động đáng yêu này. Loan không hề lạnh lùng như anh nghĩ, đó chỉ là một cái vỏ bọc mà thôi

- Cái đà này chắc chắn cả lớp sẽ biết thôi. Cậu có thể... cho mình nghe câu trả lời

Bảo càng buông câu nào cô mặt cô liền như dán lên một mảnh da cà chua. Nhanh như chớp không xoay người chạy thẳng xuống phía dưới đóng khóa cửa sân thượng sau đó chạy nhanh về lớp. Tìm cô muốn nhảy ra ngoài rồi

Bảo bất bình trước hành động của cô gái. Sau khi cánh cửa vừa đóng, cái tiếng động khóa chốt dứt hần và nổi lên đó là tiếng bước chân vội vã chạy xuống bên dưới thì anh mới hoàn hồn mà réo. Nhưng vô vọng, cô đã đi cả một quãng xa rồi. Không còn cách nào khác, anh đành phải cầu cứu với đám bạn của mình

Hẹn gặp chap sau :')

Bạn đang đọc truyện *Biệt Thự Ma Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.